

Chủ Tịch! Anh Yêu Em, Người Con Gái Đòi Anh

Contents

Chủ Tịch! Anh Yêu Em, Người Con Gái Đòi Anh	1
1. Chương 1: Về Nước	1
2. Chương 2: Đau Lòng	3
3. Chương 3: Đêm Mất Ngủ	5
4. Chương 4: Người Đeo Mặt Nạ	8
5. Chương 5: Gặp Mặt	11
6. Chương 6: Gặp Mặt	12
7. Chương 7: Ăn Cơm	13
8. Chương 8: Tiệc Tẩy Trần	14
9. Chương 9: Tiệc Tẩy Trần (2)	15
10. Chương 10: Em Yêu Anh	17
11. Chương 11: Đêm Triền Miên (1)	19
12. Chương 12: Đêm Triền Miên (2)	21
13. Chương 13: Anh Xin Lỗi	24
14. Chương 14: Quá Khứ	25
15. Chương 15: Quá Khứ 2	28
16. Chương 16	28
17. Chương 17: Kết Thúc	29
18. Chương 18: Phiên Ngoại: Paris, Thành Phố Lãng Mạn Hay Khổ Đau	30
19. Chương 19: Phiên Ngoại: Sau Khi Kết Hôn	33

Chủ Tịch! Anh Yêu Em, Người Con Gái Đòi Anh

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, HEAnh là người cô đã yêu sâu đậm một cách hèn nhất, yêu một cách âm thầm, chỉ đứng ở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-tich-anh-yeu-em-nguoi-con-gai-doi-anh>

1. Chương 1: Về Nước

Sân bay X

“Xin mọi người chú ý, chuyến bay từ Paris về thành phố A đã hạ cánh an toàn.” Giọng nói máy móc của nhân viên hàng không vang lên khắp sân bay.

Một cô gái xinh đẹp như thiên thần đi ra. Mái tóc nâu xoăn được cô thả tự nhiên ra sau gáy, mũi cao thẳng, môi đỏ mọng hơi mím lại như dự người ta cắn vào, cô đeo kính râm màu đen bản to nên không ai nhìn thấy được đôi mắt của cô, nhưng cũng không giảm đi sự xinh đẹp của cô. Trên người cô mặc một chiếc áo sơ mi

trắng cách điệu, khoác bên ngoài một cái áo khoác màu đen, đôi chân thon dài được bao bọc bởi chiếc quần jean ôm màu đen. Khiến cô càng trở nên quyến rũ và thần bí hơn.

Từ lúc cô bước ra khỏi cửa kiểm soát, không ai là không ngoái lại nhìn cô, có người nhìn cô bằng ánh mắt si mê, cũng có người nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị.

Kiều Di Hân vẫn không để ý đến ánh mắt của người khác, tiêu sái bước tới trước mặt năm người đang đứng chờ cô ở đằng kia.

Đứng trước mặt cô là năm người, hai cặp đôi vợ chồng trung niên và một người đàn ông khoảng chừng 27 tuổi.

Cô đứng trước mặt họ, cô cúi kính râm xuống, cúi đầu lễ phép chào hỏi họ.

“Con....”

Bà Kiều không đợi Kiều Di Hân nói hết câu, bà đã nhào vô ôm lấy cô, vừa khóc vừa mắng.

“Đứa con...b...bất...h...hiếu này..., nói đi là đi luôn...suốt tám...năm...làm mẹ nhớ con...muốn bệnh..., còn không thêm gọi cho chúng ta một cuộc...”

“Mẹ...con xin lỗi.” Di Hân ôm chặt lấy bà Kiều, giọng nghẹn ngào xin lỗi mẹ.

Ông Kiều thấy mình bị hai người kia bỏ rơi, liền ủy khuất nói.

“Có mẹ rồi...không cần ba nữa sao?”

Ông bà Lãnh cũng hòa theo ông Kiều giọng ủy khuất nói.

“Đúng đó...có mẹ là quên bọn ta luôn à.”

Di Hân đỏ khóc đỏ cười nhìn một màn trước mặt, cô ngước lên nhìn họ, gượng cười trả lời.

“Không phải vậy...con vẫn cần mọi người mà...”

Cô gỡ cục thịt đang ôm mình trước mặt, giữ chặt hai vai bà Kiều, mỉm cười an ủi.

“Mẹ đừng khóc nữa...con hứa sẽ không đi đâu nữa mà...”

“Thật?” Bà Kiều nghi hoặc nhìn con gái.

“Thật.”

Di Hân buông bà Kiều ra, sau đó cô đi ôm từng người một. Đến người cuối cùng, cô đứng trước mặt Lãnh Thiên Hàn, anh vẫn vô cảm nhìn cô.

Anh là người cô đã yêu sâu đậm một cách hèn nhát, yêu một cách âm thầm, chỉ đứng âm thầm trong bóng tối nhìn anh. Cho đến một ngày, cô nhìn thấy anh ở cùng một chỗ với cô gái khác, cô đã không chịu được đi hỏi anh. Nhưng cô chưa kịp hỏi gì thì đã biết câu trả lời. Hôm đó cô đến công ti anh, lúc cô đến văn phòng anh thì chợt nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của anh và một người đàn ông khác vang lên. Cô vẫn nhớ in những câu nói đó, những câu nói làm cô tan nát cõi lòng.

“Hàn...cậu yêu Hân nhi à?”

“Cậu nghĩ sao?”

“Nói tôi nghe đi,...cậu có yêu con bé không?”

“Tôi chỉ xem Hân nhi như em gái của mình... chưa bao giờ coi em ấy như một người phụ nữ.”

“Cậu chắc không...”

“Chắc.”

“Nếu con bé biết...chắc đau lòng lắm đây.”

“Cậu có ý gì?”

“Hân nhi yêu cậu.”

“À,...”

“À cái gì?”

“Tôi không yêu con bé,...Hân nhi chỉ như một người em gái của tôi. Với lại đó cũng không phải là mẫu phụ nữ tôi cần. Tôi không có khả năng nuốt trôi.”

“Tôi...hiểu rồi.”

Cô thoát khỏi dòng hồi tưởng của mình, đến gần anh sau đó ôm chầm lấy anh rồi nhanh chóng buông tay ra.

” Hân ca ca... đi đón em mà cũng mang mặt lạnh à?” Cô nhìn anh nở một nụ cười ngọt ngào nhất.

“Không có.” Anh nhìn cô, gương mặt cũng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Ừm... Chúng ta về nhà thôi mọi người.”

Cô khoác lên tay anh rồi cùng mọi người trở về biệt thự Kiều gia. Mừng cô trở về nên mọi người cùng nhau ăn tiệc.

Cô cùng anh ngồi chung một xe, trên đường đi về, không một ai nói với ai câu gì. Cô vẫn đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, còn anh thì nhắm mắt dưỡng thần. Không khí bên trong xe càng trở nên ngột ngạt.

Lãnh Thiên Hân thấy không ổn liền lên tiếng.

“Tám năm qua em ở đâu?”

“Pháp.” Cô máy móc trả lời, mắt cũng không liếc nhìn anh.

Lãnh Thiên Hân rất không hài lòng với cách cô trả lời, lông mày nhíu chặt. Hồi này vẫn còn ngọt ngào nói chuyện với anh mà. Trong lòng anh cảm thấy mất mát, nhưng rồi anh cũng xua đuổi cái cảm giác ấy đi.

Không khí trong xe lại trở về như cũ, nhưng nặng hơn trước nhiều.

Chiếc xe chở bọn họ đến trước một biệt thự thì dừng xe lại, đây là biệt thự của Kiều gia. Biệt thự được xây dựng theo phong cách Châu Âu, rất đẹp, rất lớn và không kém phần uy nghiêm tráng lệ.

Kiều Di Hân bước xuống xe, trước mặt cô là hai hàng người hầu. Họ đang đứng trong tư thế cúi chào 45°, sau đó đồng thanh nói.

“Tiểu thư, mừng cô quay về nhà.”

Kiều Di Hân chỉ gật đầu một cái coi như là đáp lại họ, rồi lướt qua họ bước vào phòng khách.

/-L-/

2. Chương 2: Đau Lòng

Kiều Di Hân ngồi xuống ghế sofa được một lát, thì bác quản gia mời mọi người vào ăn tối.

Cô bước vào phòng ăn rồi ngồi xuống ghế cạnh anh. Ông quản gia thấy mọi người đã yên vị trên ghế ngồi của mình, liền kêu người hầu mang đồ ăn lên.

Lãnh Thiên Hân thấy trên bàn có món mực mà cô thích ăn nhất, nhưng cô lại không thèm liếc một cái.

Anh còn nhớ hồi trước, lúc anh lần đầu vào bếp nấu ăn, mà lần đó anh lại làm lẩu mực, cô đã ăn hết hai chén, khen anh nấu ngon nữa, còn nói mình rất thích ăn mực nữa mà. Có lẽ là do ở đây nhiều món quá nên cô không nhìn thấy.

“Hân nhi, ở đây có lẩu mực mà em thích.” Giọng anh vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong mắt anh lại không giấu được sự sùng nịnh giành cho cô. Anh cầm đĩa gấp mực định bỏ vào trong chén của cô, nhưng lại bị bà Kiều ngăn cản.

“Con bé không ăn được.” bà Kiều hét lên.

“Tại sao?” Lãnh Thiên Hàn nhíu mày nhìn bà Kiều, ông bà Lãnh cũng giật mình nhìn bà Kiều.

“Con bé bị dị ứng với mực. Ta nhớ có lần con bé bị dị ứng suýt chút nữa là mất mạng, lúc đó khiến chúng ta thật lo lắng và đau lòng.” Giọng bà Kiều vang lên, trên khuôn mặt bà đầy đau lòng.

“Bị dị ứng?” Lãnh Thiên Hàn hỏi lại bà Kiều, anh không thể tin được chuyện này.

“Đúng vậy.” như sợ anh không tin bà Kiều gật đầu nhìn anh.

Anh lại đem ánh mắt nhìn về phía Kiều Di Hân, cô cũng vô cảm nhìn anh gật đầu một cái như chứng minh lời bà Kiều là sự thật. Trong mắt anh hiện lên sự đau lòng, nhưng Kiều Di Hân chỉ thấy trong mắt anh là sự thương hại. Anh vẫn chỉ coi cô như một đứa em gái, từ trước tới giờ vẫn như vậy, chưa bao giờ thay đổi. Trong mắt cô xẹt qua một tia bi thương, nhưng nhanh chóng bị cô che dấu.

Lãnh Thiên Hàn cúi mặt xuống bàn, vờ như bản thân không quan tâm, nhưng mà trong lòng lại nhói đau. Trong lòng anh cũng không ngừng vang lên câu hỏi. Tại sao cô lại không nói cho anh biết? Tại sao cô lại ăn món lẩu đó của anh, dù biết bản thân bị dị ứng với mực? Tại sao...? Anh thật không hiểu nổi cô nữa rồi. Chẳng lẽ lời nói của Trần Lâm là đúng.

“Bởi vì con bé yêu cậu.”

Không lẽ cô vì yêu anh mà cố gắng ăn, không sợ bản thân có thể mất mạng vì anh. Tâm tình anh tốt lên rất nhiều, nhưng rồi lại buồn bã, liệu bây giờ cô có còn yêu anh không. Anh cũng không hiểu nổi bản thân nữa, khi nghĩ tới chuyện cô sẽ không còn yêu anh, anh chợt cảm thấy mất mát.

Ông Kiều thấy bầu không khí không ổn liền lên tiếng.

“Ăn cơm thôi... đồ ăn cũng sắp nguội rồi đó.”

Thấy ông Kiều lên tiếng, mọi người cũng bắt đầu ăn uống. Bữa ăn cũng được coi như là vui vẻ. Chỉ có điều, Cả Lãnh Thiên Hàn và Kiều Di Hân đều chìm trong thế giới riêng của mình.

Bữa ăn kết thúc, mọi người ra ngoài phòng khách thưởng thức trà. Kiều Di Hân vẫn ngồi cạnh anh, ngoài mặt cô vẫn thờ ơ nhưng có ai biết tim cô đang đập loạn nhịp. Tám năm trước hay tám năm sau, trái tim cô vẫn luôn đập vì anh. Chỉ là cô không dám thể hiện ra ngoài, cô sợ khi anh biết cô vẫn còn yêu anh, anh sẽ xa lánh cô.

“Con gái... con ở bên kia chắc hẳn là biết tập đoàn L thị chứ?” Giọng trầm thấp của ông Lãnh vang lên.

“Dạ....có ạ.” Kiều Di Hân thu lại cảm xúc của bản thân, rồi bình tĩnh trả lời câu hỏi của ông Lãnh.

“Con có biết mặt chủ tịch của tập đoàn L thị không? Ta nghe nói chủ tịch của tập đoàn đó là phụ nữ.” Ông Kiều cũng lên tiếng hỏi.

“Con biết. Con làm việc trong tập đoàn đó mà ba.”

“À thì ra là vậy.”

Sau đó thì Lãnh Thiên Hàn cùng ông Kiều và ông Lãnh nói về chuyện công việc, còn Kiều Di Hân cùng với bà Kiều và bà Lãnh nói về việc mua sắm.

Đến mười một giờ tối, ông bà Lãnh và Lãnh Thiên Hàn mới về.

Kiều Di Hân xin phép ông bà Lãnh lên phòng nghỉ ngơi. Sau khi tắm rửa cô liền lên giường nằm, trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh của anh. Anh bây giờ rất chừng mực, rất anh tuấn, rất lạnh lùng và yêu

nghiệt hơn xưa rất nhiều. Anh bây giờ không còn là chàng trai mười chín tuổi, mà là một người đàn ông trưởng thành rồi.

Bây giờ lòng cô rất đau, đau lắm. Tại sao anh lại nhìn cô bằng ánh mắt thương hại? tại sao anh lại vờ như quan tâm cô? tại sao anh lại dùng khuôn mặt vô cảm để đối diện với cô?... cô không cần... cô không cần... cô... thật...sự không...cần mà, thà anh không để ý tới cô, đừng để cho cô hy vọng, hy vọng anh sẽ yêu cô.

Trên gương mặt xinh đẹp ấy đầy nước mắt, có lẽ cô khóc mệt quá nên đã chìm vào trong giấc ngủ. Trong mơ, cô thấy bản thân quay lại thời điểm của mười lăm năm trước, lần đầu cô gặp anh.

/-L-/

3. Chương 3: Đêm Mất Ngủ

Tuy bây giờ đã nửa đêm, thế nhưng đối với thành phố A cuộc chơi về đêm của những con người ở đây chưa kết thúc. Họ vẫn quây hết mình đến khi nào kiệt sức mới thôi, nhìn rất ồn ào và náo nhiệt.

Ở một nơi nào đó ở ngoại thành.

Trong một căn phòng xa hoa của một ngôi biệt thự nào đó ở ngoại thành, trên chiếc giường lớn màu trắng kia, có một cô gái đang nằm ngủ.

Có lẽ cô gái đó đang gặp ác mộng, lông mày thanh tú nhíu chặt, khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên trắng bệch, trên người cũng đầy mồ hôi, khóe mắt đã có vài giọt lệ chảy ra.

Qua một lúc sau, cô gái đang nằm trên giường choàng tỉnh dậy, con người xám khói mờ sương nhìn lên khoảng không bị bóng đen bao phủ một cách vô hồn, khuôn mặt xinh đẹp cũng ngập tràn trong bi thương và mất mát. Cô gái đó đưa đôi bàn tay đang run rẩy ôm lấy mặt, gục xuống đầu gối của mình. Cô cứ ngồi như thế cho tới khi cô đã bình tĩnh lại, rồi mới bước chân xuống giường. Cô đi đến bên cạnh quầy bar trong phòng rồi sau đó tự rót cho mình một ly rượu whisky.

Kiều Di Hân xoay người, đi đến bên ngoài ban công. Dù bên ngoài gió rất mạnh, với lại bây giờ cũng là nửa đêm, rất là lạnh, thế nhưng cô vẫn cứ thế để mặc gió thổi vào mặt mình, cô muốn nhờ gió làm cho mình tỉnh táo lại.

Cô cứ nghĩ rằng mình đã quên được anh, quên đi đoạn tình cảm đó, quên đi tất cả mọi chuyện có liên quan tới anh, quên đi khoảng thời gian đau khổ đó. Nhưng.... cô đã nhầm, cô vẫn chưa quên được, vẫn không thể từ bỏ đi phần tình cảm đó, cô chỉ là tự lừa mình dối người thôi. Cô ngược mắt lên nhìn mặt trăng, tự hỏi.

“Trăng à! Người có cô đơn không? Người có giống như ta không? Đứng một mình giữa vạn người, cô đơn một mình khi đêm xuống, xung quanh chỉ có bốn bức tường làm bạn. Liệu người đã từng có một ước muốn được người mình yêu để ý chưa? Ahaha... người làm sao hiểu được, người làm gì biết cái gọi là... tình yêu, người làm gì có cảm xúc, ta thật đau lòng. Ước gì ta giống như người, làm một kẻ vô tri vô giác, không có cảm xúc thì ta bây giờ đã không đau khổ như thế này. Ta bây giờ đã không còn nước mắt để khóc, trên khuôn mặt đã không thể nở một nụ cười thật lòng, cũng không thể yêu thêm một ai khác. Ta... đã không thể rồi, thật không thể rồi...” Giữa bóng đêm thanh tịnh, vang lên giọng nói của một cô gái, xen lẫn là tiếng cười của cô ấy, cô ấy đang trò chuyện cùng với ánh trăng ngoài kia. Nghe giọng nói đó thật thê lương, thật khiến người khác đau lòng.

Ánh trăng chiếu lên người cô, bóng cô đổ dài trên sàn nhà, nhìn bóng lưng cô bây giờ thật cô đơn. Cô cầm ly rượu trên tay đang đưa, trên môi tạo ra một đường cong thật đẹp, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác thật bi ai.

Với cô đêm nay lại là một đêm mất ngủ, một đêm bị đau khổ hành hạ.

Anh sợ nhất bầu trời đột nhiên tối
Anh sợ nhất bạn bè đột nhiên quan tâm
Anh sợ nhất hồi ức đột nhiên trở lại
Nỗi đau nhói trong lòng chẳng yên lặng
Anh sợ nhất đột nhiên nghe thấy tin tức về em
Nếu như nỗi nhớ có âm thanh
Cũng sẽ khóc vì nỗi đau buồn đó
Chuyện đã như thế này
Cuối cùng cũng để anh thuộc về chính mình
Chỉ còn nước mắt vẫn không lừa được chính mình
Đột nhiên rất nhớ em
Em đang ở nơi nào
Đang vui vẻ hay đang tủi thân
Đột nhiên rất nhớ em
Hồi ức đột nhiên trở lại
Đôi mắt đột nhiên mờ loà
Chúng ta giống như bài ca hay nhất
Chợt biến thành hai bộ phim buồn
Tại sao em
Mang anh đi qua cuộc hành trình khó quên nhất
Rồi lưu lại vật kỷ niệm đau buồn nhất
Chúng ta đã từng ngọt ngào, tươi đẹp thế
Tin tưởng nhau thế
Quyết liệt, say đắm thế
Tại sao chúng ta
Lại bỏ đi hạnh phúc của riêng mình
Và luyến tiếc những gì đã qua
Đột nhiên rất nhớ em
Em đang ở nơi nào
Đang vui vẻ hay đang tủi thân
Đột nhiên rất nhớ em
Hồi ức đột nhiên trở lại
Đôi mắt đột nhiên mờ loà
Anh sợ nhất bầu trời đột nhiên tối
Anh sợ nhất bạn bè đột nhiên quan tâm
Anh sợ nhất hồi ức đột nhiên trở lại

Nỗi đau nhói trong lòng chẳng yên lặng
Anh sợ nhất đột nhiên nghe thấy tin tức về em
Anh sợ nhất cuộc đời này không có em
Không có em ở đây nhưng đột nhiên
Lại nghe thấy tin tức của em.

Giọng hát nhẹ nhàng và thê lương vang lên khắp không gian trong quán bar Black. Trên sân khấu là một chàng trai có gương mặt dễ nhìn, trên mặt đeo kính cận, người hơi gầy, khoảng mười tám, mười chín tuổi. Tuy miệng đang hát, tay đang đánh đàn piano, nhưng đôi mắt sau cặp kính cận đó lại ngập tràn thống khổ nhìn cô gái có gương mặt gần giống chàng trai đang hát đó, đang nằm trong ngực của một người con trai khác ngủ, có lẽ họ là anh em và người anh kia yêu em gái mình, đúng là mối tình đầy ngang trái.

Rất ít người để ý, nên chỉ có Trần Lâm nhìn thấy, còn người bên cạnh cậu hình như là không để ý, chỉ để ý tới rượu thôi. Không biết hôm nay anh ta bị cái gì, mà sau khi nghe chàng trai kia hát bài “đột nhiên rất nhớ em”, anh ta càng đáng sợ hơn, hàn khí càng ngày càng tăng.

“Hàn... cậu sao vậy? Từ lúc vào đây, cậu chẳng nói với tôi câu nào cả. Hôm nay không phải là cậu đi đón Hàn nhi à? Không lẽ con bé lại bám theo cậu? Dù đã tám năm rồi...”

“Câm mồm.”

Trần Lâm đang nói thì lại bị giọng nói lạnh lẽo như tula của thằng bạn thân rống lên đã khiến anh câm nín hoàn toàn. Có điên mới chọc cậu ta vào lúc này, anh vẫn còn yêu đời lắm, còn chưa lấy vợ nữa mà.

Hai người cứ im lặng như vậy ngồi uống rượu, không ai nói với ai câu gì. Qua một lúc sau, Lãnh Thiên Hàn khàn giọng, ngược nhìn Trần Lâm rồi nói một câu.

“Em ấy không có bám theo tôi nữa, trước mặt người lớn em ấy vẫn vui vẻ nói chuyện với tôi, nhưng...” nói được tới đây ánh mắt của anh trở nên ảm đạm.

“Nhưng sao?”

“Khi không có họ, em ấy liền lạnh lùng với tôi.” Anh cúi gằm mặt nhìn ly rượu trong tay.

“Có lẽ con bé đã không còn yêu cậu nữa, hoặc là nó muốn tránh xa cậu ra, không muốn nghĩ đến chuyện đau khổ trong quá khứ nữa. Đây cũng là điều cậu mong muốn từ tám năm trước còn gì? Bây giờ cậu tức điên lên làm cái gì?”

Rống với anh một trận xong Trần Lâm cũng nhảy xuống ghế ở quầy bar, bước chân hướng tới cửa ra của quán bar. Đi được một bước, cậu như nhớ ra chuyện gì đó liền quay lại đứng trước mặt anh.

“Đúng rồi... quên nói với cậu một chuyện, đáng lẽ ra tôi nên nói cho cậu biết chuyện này từ tám năm trước rồi. Hàn nhi đã yêu cầu ba mẹ của cậu hủy hôn từ tám năm trước rồi. Nhưng phụ huynh hai bên không đồng ý nên hôn ước mới còn. Mà nếu như bây giờ cô ấy muốn hủy hôn, thì chắc chắn sẽ được.”

“Tại sao?”

“Cả hai đều đã trưởng thành hết rồi, đây cũng là điều kiện mà bố mẹ hai bên đồng ý cho hai người hủy hôn.”

Trần Lâm cũng không đợi người kia trả lời mà trực tiếp bước ra khỏi quán bar Black.

Qua một lúc sau, Lãnh Thiên Hàn cũng bước ra khỏi quán bar, phóng xe quay về biệt thự của mình ở Cảnh Đế. Sau khi bước vào biệt thự, anh liền lên lầu tắm rửa. Nửa tiếng sau, anh bước ra ngoài phòng tắm, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm ở bên hông. Anh ngồi xuống ghế sofa bằng da ở trong phòng ngủ, anh cầm len ly rượu được người làm đặt sẵn trên bàn bên cạnh.

Lãnh Thiên Hàn nhìn ly rượu trong tay mà ngơ ngác, sau đó anh một hơi uống cạn.

Trong đầu lại lóe lên hình ảnh của cô, từ lúc cô bước ra từ cửa kiểm tra an ninh, anh đã luôn nhìn cô, nhìn cô một cách thất thần. Cô bây giờ thật khác, không còn là cô bé hoạt bát, đáng yêu của ngày xưa nữa rồi, cô không còn cười với anh, không còn nhìn anh bằng ánh mắt say mê, không còn bám theo anh như một cái

đuôi nữa. Thay vào đó là một cô gái đã trưởng thành, độc lập, thành thực hơn. Sau khi trở mã hoàn toàn, cô lại càng xinh đẹp hơn, thân hình quyến rũ hơn, nhất là đôi môi căng mọng đỏ, giống như là đang mời gọi người ta chà đạp lên vậy. Ngày hôm nay, lúc anh cùng mọi người đi đón cô, khi nhìn thấy những người đàn ông đó nhìn cô một cách thèm thuồng, anh đã muốn ngay lập tức giết chết họ, sau đó móc mắt họ ra. Nhưng anh không muốn người khác hiểu lầm rằng anh và cô có tình cảm mờ ám gì đó, vì anh chỉ xem cô như một người em gái, anh không yêu cô, đúng vậy anh không yêu cô.

Anh cũng không biết tại sao bản thân lại tức giận khi người đàn ông khác nhìn cô nữa, có lẽ anh xem cô như em gái nên mới như vậy, không người anh nào chịu được khi em gái mình bị đàn ông nhìn chằm chằm.

Lãnh Thiên Hàn nằm xuống giường, nhắm mắt lại định ngủ, thì trong đầu lại xuất hiện hình bóng của cô, anh rất nhớ cô, khiến anh không thể ngủ được.

Hai con người, ở hai nơi khác nhau, cùng một thời điểm, lại nhưng nhớ nhau, lại mất ngủ vì nhau. Một người vì còn yêu người kia nên mất ngủ, còn một người vì nhớ người kia mà mất ngủ. Lãnh Thiên Hàn đã từng đánh mất Kiều Di Hân một lần, liệu lần này anh có nhận ra tình cảm của mình và giữ lấy cô ở bên cạnh hay không? Thì còn tùy vào duyên phận của họ.

4. Chương 4: Người Đeo Mặt Nạ

Tập đoàn L thị ở thành phố A.

“Nè, cô nghe tin gì chưa?” Nhân viên 1

“Tin gì?” Nhân viên 2

“Hôm nay chủ tịch của chúng ta sẽ đến đây đó.” Nhân viên 1

“Thật hả?” Nhân viên 2

“Ừm.” Nhân viên 1

“Mà chủ tịch tới làm gì vậy nhĩ? Không lẽ là đến để thị sát?” Nhân viên 2

“Không phải đâu, chuyện này có liên quan đến tập đoàn Lãnh thị đó. Tôi nghe nói, chủ tịch bên Lãnh thị muốn bàn bạc trực tiếp với chủ tịch chúng ta, nên chủ tịch mới phải quay trở về đó, nếu ngài ấy không chịu thì coi như chúng ta sẽ mất hợp đồng này luôn đó.” Nhân viên 1

“Hầy,... ” Nhân viên 2

“À đúng rồi, hôm nay hai bên sẽ gặp mặt để bàn bạc đó, mà địa điểm lại là công ty chúng ta. Ồi...tôi thật muốn thấy mặt Boss và chủ tịch Lãnh quá.” Nhân viên 1

“Tôi cũng vậy” nhân viên 2

Trong lúc hai cô nhân viên đang mải mê bàn tán về boss của họ thì ở bên ngoài, câu chuyện về ngài chủ tịch của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu. Đang lúc mọi người đang ồn ào bàn tán thì trước mặt công ty xuất hiện một chiếc xe bản số lượng có hạn, trên thế giới chỉ có một chiếc duy nhất. Bước xuống xe là một cô gái còn rất trẻ, trên người vận bộ đồ công sở màu đen xấp xỉ, khiến cô trở nên thành thực hơn. Khuôn mặt của cô gái đó tuy là bị mặt nạ mạ vàng che đi, nhưng cũng không giấu được khí chất của bậc đế vương trên người cô. Phần lớn gương mặt được giấu đi dưới lớp mặt nạ, nhưng lại không giấu được hết gương mặt sinh đẹp đó. Đôi môi căng mọng mím chặt, ánh mắt nhìn những người trước mặt trở nên lạnh lẽo hơn.

Khi nhìn thấy cô gái đó bước xuống xe, một người đàn ông có gương mặt xinh đẹp thấy đại boss nhà mình đến liền chạy tới trước mặt cung kính cúi đầu.

“Chủ tịch.”

Cô gái đeo mặt nạ được gọi là chủ tịch kia chỉ nhìn người trước mặt nở nụ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến cho người đàn ông kia lạnh sống lưng. Người đàn ông kia biết cô gái trước mặt đang không vui. Người đàn ông kia liền phát phát tay ý bảo mấy người kia giải tán, họ hiểu ý nên cũng bắt đầu giải tán quay lại làm việc.

“Dean, tôi thấy cậu bây giờ thông minh hơn xưa rồi.” Giọng nói lạnh lùng không độ ấm của cô gái, khiến cho người đàn ông tên Dean nghe xong liền cảm thấy vui vẻ và sợ hãi. Hỏi tại sao cậu lại vui vẻ ư? Rất đơn giản, cậu làm trợ lý cho cô suốt bảy năm mà đây là lần đầu tiên nghe cô khen cậu. Tại sao cậu lại sợ hãi? Cái này càng đơn giản hơn nha, tại vì cái giọng nói lạnh lẽo không độ ấm kia kèm theo nụ cười như có như không trên khuôn mặt yêu nghiệt đó, thật khiến người ta lạnh sống lưng nha.

Người đeo mặt nạ thấy nhân viên đã quay lại làm việc, cũng không nói nhiều, cô liền cùng với một số nhân vật quan trọng của công ti và Dean bước vào thang máy lên tầng năm mươi tám.

Tòa nhà cao tầng của tập đoàn L thị tổng cộng có sáu mươi tầng. Tầng mà họ đang lên là phòng họp tí nữa sẽ diễn ra cuộc họp cổ đông.

Người đeo mặt nạ tao nhã tiêu sái dẫn đầu người bước vào phòng họp, ngồi vào ghế chủ tịch, sau khi mọi người đã có mặt đầy đủ phòng họp, người đeo mặt nạ mới lên tiếng.

“Các vị, ngày hôm nay tôi mở cuộc họp này là để thông báo cho các vị ngồi ở đây một tin. Tôi sẽ quyết định mở rộng thị trường ở Thành phố A và tôi cũng xin nói trước một điều, một số vị ngồi đây sẽ phải rời khỏi công ti. Tôi là người không thích nói vòng vo, cho nên sẽ nói vấn đề chính luôn. Các vị đừng tưởng là tôi không có ở đây, thì tôi không biết chuyện các vị đã làm. Bây giờ tôi cho các vị một cơ hội, ai đã nhận hối lộ, tự ý giảm biên chế, tự ý rút tiền của công ti làm việc riêng, tự ý sắp xếp người nhà của mình vào công ti, bán tuyệt mật của công ti cho công ti đối thủ, tự ý thay đổi vật liệu xây dựng chất lượng tốt thành chất lượng kém, thì tự mình đứng lên cho tôi, còn không thì đừng có trách tôi sao vô tình với các vị.” Giọng nói nghe nhẹ nhàng nhưng bên trong lại ẩn nhẫn phần nộ cùng hàn khí của cô gái.

“Thưa chủ tịch, ngài đây là có ý gì?” Giám đốc bộ phận PR lên tiếng, tuy ông rất sợ cô gái trẻ trước mặt này nhưng ông không hiểu cô đang nói cái gì cả. Đối với người đang đeo mặt nạ trước mặt này, ông không biết gì cả, thân phận, tên tuổi, hay về ngoài ra sao cũng không biết luôn, ông chỉ biết cô là chủ tịch của ông thôi và cô bây giờ chưa tròn hai mươi lăm tuổi nữa. Đó là tất cả những gì mà ông biết được về cô. Người biết được thân phận thật sự của cô chỉ có trợ lý Dean và thư kí Lý mà thôi.

“Tôi có ý gì? Tí nữa ông sẽ biết. Tôi nhắc lại lần, các vị ở đây là muốn tự giác đứng lên hay là muốn tôi tự tay mời các ngài đi ra khỏi công ti luôn?”

Người đeo mặt nạ nhàn nhạt liếc nhìn giám đốc bộ phận PR, rồi lại tiếp tục lãnh đạm nói. Tốt nhất là họ nên thông minh một chút, đừng chạm vào giới hạn cuối cùng của cô.

Một số người ngồi ở trên ghế đã bắt đầu sợ hãi, họ biết họ đã làm sai nhưng mà chưa chắc cô gái kia đã có bằng chứng để vạch tội họ, đây có lẽ chỉ là một lời uy hiếp của một đứa con nít vất mũi chưa sạch thôi, họ có gì phải sợ chứ. Nhưng điều họ nghĩ sẽ không có khả năng nhất lại xảy ra.

“Vậy ngài đây có bằng chứng chứng minh lời ngài vừa nói là sự thật?” Một người đàn ông trung niên tóc hói, bụng phệ lên tiếng. Ông không tin cô ta có bằng chứng đâu, bởi vì ông ta đã cho người xóa hết mọi dấu vết rồi.

“Phó tổng Vương ngài đây là muốn có bằng chứng phải không?” Người đeo mặt nạ cúi mặt nhìn cái bút trên tay, cô nhẹ cười ra tiếng. Vì cô đang đeo mặt nạ, nên không ai biết được cô đang nghĩ gì cả.

Dean đứng đằng sau cô nên khi nghe thấy tiếng cười khê đó mà toát mồ hôi lạnh, xong rồi xong rồi, bây giờ cậu chỉ biết cầu nguyện cho ông già hói đó thôi. Cậu thật không biết được mấy người đó làm sao lên chức được, toàn là một lũ đầu rồng, thật ngu ngốc.

Người đeo mặt nạ viết gì đó vào tờ giấy trên bàn rồi đưa cho Dean, Dean xem xong liền nói gì đó với cô thư kí bên cạnh rồi người thư kí đó liền bước ra ngoài.

Một lúc sau, người thư kí đó quay trở lại, trên tay cầm một sấp tài liệu và một cái máy tính xách tay. Cô thư kí đặt máy tính lên bàn của người đeo mặt nạ, sau đó quay sang phát cho mỗi người ở đó một cái tài

liều trên tay. Vì tò mò nên mọi người liền mở ra xem, sau khi xem xong, mặt họ liền biến sắc, không ngờ chuyện đó lại là sự thật.

Người đeo mặt nạ mở nguồn máy tính, rồi gõ gõ thứ gì đó. Năm phút sau trên màn hình liền xuất hiện một số đoạn video giao dịch và một số tin nhắn trao đổi hiện lên. Cô đứng lên, bước ra phòng họp, trước khi đi cô bỏ lại một câu.

“Đưa những bằng chứng này đến đồn công an.”

Phó tổng Vương, giám đốc phòng nhân sự và hai cổ đông nhỏ của công ti liền biến sắc, tất cả mọi bằng chứng trên đều chỉ ra họ là gián điệp của công ti. Thấy người đeo mặt nạ định bước ra khỏi phòng họp, họ liền chạy tới trước mặt cô quỳ gối cầu xin.

“Chủ tịch... xin hãy tha cho... cho... cho chúng tôi... lần này... cầu xin ngài... hãy tha cho chúng tôi.... chúng... tôi không phải là... là muốn làm vậy đâu... chúng tôi là bị ép buộc...” Trên gương mặt họ bây giờ tràn ngập sợ hãi và lo lắng. Trong phòng họp bây giờ tràn ngập tiếng khóc và tiếng van xin, thật là hỗn loạn.

“Tôi đã cho các người một cơ hội, nhưng các người lại không cần, bây giờ cầu xin cũng vô dụng thôi.” Nói xong cô bước qua bọn họ đi ra khỏi phòng họp. Dean thấy cô bước ra liền kêu bảo vệ đưa những người đó ra khỏi công ti, rồi lật đật chạy theo sau cô.

Bây giờ trong phòng họp là một mảng im lặng, bây giờ họ không còn gì nghi ngờ về tài năng của chủ tịch họ rồi. Thật đúng là giải quyết vấn đề một cách gọn gàng và nhanh nhẹn.

Tầng sáu mươi, phòng chủ tịch.

Người đeo mặt nạ ngồi xuống ghế sofa trong phòng làm việc, cô ngước mắt lên nhìn chàng trai trước mặt, cậu ta chỉ nhỏ hơn có một tuổi thôi mà tính tình lúc nào cũng giống trẻ con, nhưng cậu ta lại rất thông minh nên bây giờ mới có thể trở thành trợ lý đặc biệt bên cạnh cô. Tuy cậu ta là cấp dưới của cô, nhưng khi chỉ có hai người cậu ta lại là em trai kết nghĩa của cô, cô rất quý thằng nhóc này.

“Dean, việc chị giao cho em làm đã xong chưa?” Giọng cô bây giờ đã dịu hơn trước rồi, khuôn mặt cũng trở nên ôn nhu hơn.

“Dạ, xong rồi ạ.” Giọng nói trầm trầm mang một chút lười biếng vang lên.

Người đeo mặt nạ đưa tay lên trước mặt, sau đó gỡ mặt nạ mạ vàng xuống làm lộ khuôn mặt xinh đẹp yêu nghiệt, dáng ngồi rất nghiêm chỉnh không giống như ai kia.

Bây giờ nếu có người nhìn thấy dáng ngồi trên ghế sofa của Dean bây giờ chắc là sẽ sặc chết mất. Hai chân thon dài bắt chéo nhau, một tay cầm ly rượu lắc lắc, một tay gác lên thành ghế, caravat được nới lỏng, đã không còn hình ảnh chàng trai nghiêm túc nữa mà thay vào đó là một chàng trai đang lười biếng ngồi trên sofa.

“Tí nữa... anh ấy đến đây rồi, chị Hân định làm thế nào? Có định gặp mặt anh ấy không? Nếu chị không muốn chúng ta cũng sẽ không phá sản nếu bỏ hợp đồng này.” Dean ngập ngừng hỏi cô gái đang ngồi trước mặt cậu. Kiều Di Hân ngước nhìn Dean rồi mới chậm rãi trả lời.

“Đương nhiên là gặp rồi, nếu không gặp chắc chắn chúng ta sẽ mất hợp đồng này.” Cô nói như đó là chuyện đương nhiên, nhưng trong lòng lại đang đau đớn, cô thật không muốn gặp anh, cô sợ mình sẽ lại đau khổ khi nhìn thấy anh. Nhưng mà cô là người công tư phân minh, không thể để tình cảm của bản thân làm ảnh hưởng đến công ti được.

/L/

5. Chương 5: Gặp Mặt

Tập đoàn Lãnh thị, thành phố A

Cốc...cốc...cốc

“Mời vào.”

“Hàn, tôi có thứ này muốn đưa cho cậu.”

Trần Lâm đi đến trước bàn làm việc của Lãnh Thiên Hàn, lấy ra từ trong cặp công văn một cuốn sổ nhỏ rồi đặt lên bàn làm việc của anh.

“Tám năm trước lúc tôi đến nhà cô ấy, tôi đã nhìn thấy cuốn sổ này trong thùng rác.”

“Tại sao cậu lại đưa cái này cho tôi?” Lãnh Thiên Hàn lạnh nhạt liếc nhìn người trước mặt.

“Tại vì nó liên quan tới cậu.” Trần Lâm lãnh đạm trả lời, sau đó cậu cũng bước đi ra ngoài.

Lãnh Thiên Hàn nghe cậu nói vậy thì cũng tò mò cầm lên xem, là một cuốn nhật kí. Anh mở ra xem trang đầu tiên, đập vào mặt anh là hàng chữ nắn nót gọn gàng của Kiều Di Hân.

”Hàn! Hàn! Hàn! Hàn! Hàn!

Đây có lẽ là lần cuối cùng em gọi anh như vậy, gọi anh bằng cả tình yêu mà em dành cho anh. Em đã từng ước, ước gì mình có thể đứng trước mặt anh, rồi gọi một tiếng “Hàn” như vậy em cũng mãn nguyện lắm rồi. Chỉ có điều bây giờ đã không thể rồi, trước đây em còn có một chút hi vọng anh có thể yêu em, còn bây giờ một tia hi vọng kia cũng đã không còn rồi.

Em sẽ viết bí mật của mình vào cuốn sổ nhỏ này, vì em biết sẽ chẳng có ai đọc được nó cả, anh cũng vậy. Anh biết không, từ lúc em mười hai tuổi em đã thích anh rồi, sau đó chuyển sang thành yêu. Em cứ thế mà yêu đơn phương anh, mỗi khi anh đến nhà chơi, em sẽ lén ngắm anh một chút, đôi khi em sẽ đi theo đằng sau anh, đôi lúc vì đường anh đi dài quá thì chân em sẽ đau, nhưng vì có thể ngắm nhìn anh em sẽ vẫn bước đi tiếp. Em đã từng mong anh có thể quay lại nhìn em, dù chỉ một giây thôi, nhưng anh đã không làm vậy, anh vẫn tiếp tục bước tiếp.

”

Bàn tay cầm cuốn sổ run lên, lúc anh định bỏ cuốn sổ xuống bàn thì lại nhìn thấy một tấm ảnh, anh liền lôi ra xem, bên trong là hình ảnh của một chàng trai trẻ đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Chàng trai đó không ai khác chính là anh lúc mười bốn tuổi, anh lật hình lại thì phía sau là dòng chữ của cô viết “tình yêu của em, chúc anh một đời bình yên.”

Anh đứng hình tại chỗ khi nhìn thấy dòng chữ này, nhìn dòng chữ đó đến ngẩn người, sau đó anh lại nhìn tấm hình trên bàn làm việc của mình. Nụ cười trong tấm hình đó đã lâu rồi chưa từng nở vì anh, có lẽ cả đời này sẽ không còn vì anh mà nở nữa rồi.

Một cô gái mới có mười bảy tuổi, đã có bao nhiêu can đảm mới dám bước ra ngoài xã hội phức tạp này. Cô ấy đã làm cách nào mà vượt qua được khi mang trái tim đầy vết thương ra nước ngoài đây? Ở một vùng đất xa xôi, lạnh lẽo sống một mình trong tám năm, không bạn bè, không họ hàng thân thích, cô ấy đã làm cách nào để sống ở đó? Nếu bị bệnh thì ai sẽ chăm sóc cô đây? ai sẽ nấu thức ăn cho cô đây? Chỉ nghĩ đến đây thôi là lòng anh đã nhói đau lên rồi.

Cho đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa, anh mới thoát ra khỏi suy nghĩ của mình. Lãnh Thiên Hàn điều chỉnh lại tư thế ngồi của bản thân, mới lên tiếng mời người bên ngoài vào.

“Vào đi.”

Thư kí Lâm được sự cho phép của anh mới dám bước vào.

“Thưa chủ tịch, đã đến giờ đến bên tập đoàn L thị bàn việc hợp tác rồi ạ.” Thư kí Lâm cung kính báo cáo lịch trình cho anh.

Lãnh Thiên Hàn khẽ “ừ” một tiếng rồi dẫn đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

Trên đường đi đến tập đoàn L thị, tâm trạng của anh vẫn luôn nặng nề như cũ, khi nghĩ tới phong thư Trần Lâm đưa anh hồi sáng nay, tâm anh lại nhói lên. Có lẽ cho đến lúc này anh mới hiểu được thì ra anh đã yêu cô ấy rồi, không phải từ lúc này, mà là từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ấy vào mười lăm năm trước rồi. Lúc ấy cô với anh luôn luôn ở cạnh nhau, nên anh mới không nhận ra sớm tình cảm mà anh giành cho cô. Không phải là tình thân mà là tình yêu giữa nam nữ. Anh thật đáng chết, đến lúc này mới nhận ra, liệu có quá muộn lắm hay không. Anh đã khiến cô tổn thương đến mức đó, khiến cho cô phải rời bỏ quê hương, liệu cô còn có thể cho anh một cơ hội nữa được không?

Tập đoàn L thị, phòng chủ tịch.

“Chị, thư kí nói họ tới rồi.”

“Em qua đó tiếp họ đi, tí nữa chị sẽ qua sau.” Kiều Di Hân lãnh đạm trả lời.

“Em biết rồi, em xuống trước đây.”

Dean xoay người bước ra khỏi phòng chủ tịch, để lại một mình Kiều Di Hân ở đó.

Tập đoàn L thị, phòng tiếp khách.

“Xin chào chủ tịch Lãnh, xin lỗi vì đã để ngài đợi, xin mời ngài ngồi.” Dean lịch sự bắt tay với người trước mặt, không còn vẻ biếng nhác trong văn phòng nữa.

“Không sao.” Lãnh Thiên Hàn lãnh đạm trả lời.

“Chủ tịch không tới hay sao?” Lãnh Thiên Hàn lên tiếng hỏi.

“Chủ tịch sẽ...”

Dean vừa mới nói được một nửa thì đã bị tiếng mở cửa phòng dừng lại.

6. Chương 6: Gặp Mặt

Cạch...

Bước vào phòng là một cô gái xinh đẹp như yêu tinh, tóc dài xoan tới eo, làn da trắng mịn màng, trên người vận một bộ đồ công sở màu đen xa hoa. Đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười như có như không, đôi mắt híp lại, nhìn người đàn ông đang ngơ ngác nhìn mình.

Kiều Di Hân lạnh lùng bước tới trước mặt ba người đang ngồi ở trong phòng tiếp khách.

“Rất cảm ơn chủ tịch Lãnh có thể bớt chút thời gian tới công ti chúng tôi. Tôi rất mong công ti của hai chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Kiều Di Hân ngồi xuống ghế sofa đối diện Lãnh Thiên Hàn, mặt vô cảm lên tiếng.

Lãnh Thiên Hàn nhìn chằm chằm vào cô, chuyện gì đang xảy ra đây? Hân nhi lại là chủ tịch của L thị. Nhưng mà tại sao cô lại nói chuyện với anh như một người xa lạ vậy? Anh chợt cảm thấy mất mát, chẳng lẽ cô không còn yêu anh nữa hay sao? Cũng đúng thôi, đã tám năm rồi, cô còn yêu anh sao?

“Ngài lãnh đây là không muốn hợp tác với chúng tôi phải không?”

Giọng của Kiều Di Hân càng trở nên lạnh lẽo hơn, cô ghét nhất là cô đang nói mà họ lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ như thế.

Lãnh Thiên Hàn biết mình thất thố, liền ho nhẹ để che đi cảm xúc rối loạn của bản thân.

“Tại sao lại là em?”

“Chẳng lẽ tôi không được? Chúng ta có thể bàn vào việc chính được không?” Giọng cô càng trở nên lạnh hơn, cô sắp mất hết kiên nhẫn rồi.

“Được”

Hai tiếng sau tại phòng tiếp khách

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Kiều Di Hân cùng Lãnh Thiên Hàn bắt tay nhau. Khi tay cô vừa chạm vào tay anh, anh đã nắm thật chặt, anh ngay lúc này thật không muốn buông tay cô ra, anh muốn nắm đôi bàn tay này quá. Nhưng mà bây giờ vẫn chưa phải lúc, anh còn cả đời để nắm tay cô mà. Chỉ là bây giờ con đường truy thê của anh hơi vất vả tí thôi. Anh thoát khỏi dòng suy nghĩ trong đầu rồi luyến tiếc buông đôi bàn tay cô ra.

“Anh có thể mời em một bữa cơm coi như chúc mừng công ti chúng ta hợp tác thành công được không?”

Anh nhìn cô dịu dàng hỏi ý kiến của cô, ánh mắt tràn đầy tình cảm mãnh liệt. Có phải cô nhìn lầm rồi không, chắc vậy rồi, từ lúc anh phát hiện ra tình cảm của cô, anh chỉ muốn tránh cô thật xa thôi. Cô về này phải đi kiểm tra lại mắt mới được, nhất định phải đi kiểm tra lại.

“Được.”

Nhà hàng Zipbra

Sau khi phục vụ đưa thức ăn đến, thì cô cùng anh mới bắt đầu ăn cơm.

Chương này hơi sàm, và hơi ngắn, mình sẽ bù lần sau cho các bạn, cảm ơn.

7. Chương 7: Ăn Cơm

“Em đã thay đổi rồi.”

“Tất cả chúng ta đã thay đổi rồi, không phải chỉ riêng mình tôi, anh cũng vậy thôi. Vạn vật đều thay đổi, vùng đất trống giờ đã xây nhà, trái tim chẳng chặt vết thương đã liền vết,... tất cả đã thay đổi, tất cả.”

Kiều Di Hân bình tĩnh nhìn anh, giọng nói càng về sau càng nhỏ, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn người đối diện, không một chút gợn sóng, nhưng làm sao có ai biết được lòng cô giờ này ra sao?

“Đúng vậy, tất cả chúng ta đã thay đổi.”

Lãnh Thiên Hàn dùng khăn ăn tào nhả lau miệng, anh ngược mắt nhìn người con gái đang cúi đầu ăn trước mặt. Hình như, tình cảm cô ấy dành cho anh trước đây đã không còn rồi, anh mỉm cười tự giễu.

Kiều Di Hân buông dao nĩa xuống, lạnh lùng đứng dậy.

“Tôi ăn xong rồi, cảm ơn đã mời. Xin phép đi trước.”

Kiều Di xoay người bước đi, chỉ để lại bóng lưng mảnh khảnh nhưng rất cô đơn.

Lãnh Thiên Hàn nhìn theo bóng lưng của cô, cô thật sự đã thay đổi rồi, không còn là cô bé ngày xưa nữa rồi. Anh cười khổ, là anh đã bỏ rơi cô trước, giờ anh than làm gì? Nhưng mà, anh nhất định sẽ không buông tay.

Sau khi về tới nhà Kiều Di Hân liền bước vào phòng tắm. Những hạt nước nhỏ, dội xuống thân hình bé nhỏ mảnh mai của cô. Người ta luôn nói chủ tịch của tập đoàn L thị là một cô gái kiên cường, máu lạnh và vô tình. Nhưng có ai hiểu được cô đang phải đeo lên mặt nạ giả, để che đi bản chất thật sự của mình, che đi sự yếu đuối trong tình yêu.

Kiều Di Hân mệt mỏi đưa tay tắt nước, dùng áo choàng tắm mặc lên người rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Reng.... reng....reng...

“Alo, tôi nghe.” Kiều Di Hân đưa điện thoại đến gần tai rồi lạnh giọng nói.

“Honey, đừng nói chuyện lạnh lùng như vậy chứ, anh sẽ đau lòng lắm đấy.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người phụ nữ khá hài hước.

“....” im lặng

“Nè, có nghe tôi nói không đó...” đầu dây bên kia vang lên tiếng rống của cô gái kia.

Kiều Di Hân đưa điện thoại cách xa khỏi lỗ tai của mình, khi người đầu dây bên kia bình tĩnh lại, cô mới chậm rãi đưa điện thoại gần lỗ tai rồi nghiêng rằng nói.

“Thanh Ngọc,... có rảnh mau phóng.”

“Hihi, chuyện là như thế này, bọn mình định tổ chức tiệc tẩy trần cho cậu ấy mà, cho nên mong cậu tối nay tới nhà hàng của Triệt nha.”

Thanh Ngọc cười hihi nói chuyện với Kiều Di Hân, Thanh ngọc biết nếu cô còn đùa giỡn nữa thì đừng hòng người ở đầu dây bên kia sẽ chịu nghe cô nói.

Kiều Di Hân “ừm” một cái rồi cúp máy luôn, còn người ở đầu dây bên kia đã tức đến phát điên rồi.

“F*ck, Kiều Di Hân cậu giỏi.” Thanh Ngọc nghiêng rằng nghiêng lợi nói, chuyện này cô nhất định sẽ trả thù.

8. Chương 8: Tiệc Tẩy Trần

Nhà hàng Thanh Lam là một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố A, thuộc quyền sở hữu của Hàn thị. Nhà hàng này mang theo phong cách châu Âu, khiến cho người ta cảm thấy thanh lịch và nhã nhặn hơn.

Nhà hàng này gồm có ba tầng, tầng một dành cho thường khách, tầng hai là dành cho giới thượng lưu và tầng ba mới là dành cho khách Vip. Khách Vip của nhà hàng chủ yếu là bạn bè hoặc người quen của ông chủ nhà hàng này và cũng là chủ tịch của tập đoàn Hàn thị, Hàn Triệt. Nhà hàng này chưa từng đóng cửa bao giờ, nhưng hôm nay lại ngoại lệ thông báo không mở cửa.

“Tiểu Ngọc, cậu... cảm thấy hai vị tổ tông kia tối nay có tới không?”

Người đàn ông đứng trước mặt Thanh Ngọc sờ sờ mũi hỏi, giọng nói mang vài phần không chắc chắn.

“Tôi thật nghi ngờ cậu có phải là bản sao của cái tên mặt lạnh ở trên thương trường không đây?”

“Phải mà...”

Hắn chớp mắt đáng thương nhìn cô, nhưng lại bị cô lơ đẹp, rồi cô mĩa mai nhìn người đàn ông yêu nghiệt trước mặt, cô phải công nhận là hắn rất đẹp trai, chỉ là không đẹp bằng Lãnh Thiên Hàn thôi. Mũi thẳng, con ngươi xanh thẳm, mũi cao, thân hình cao ráo, mái tóc xoăn vàng tự nhiên, điển hình của một đứa con lai. Điểm khiến cô yêu thích nhất về con người này là tóc xoăn của hắn, khi vuốt lên mái tóc hắn thật mềm mại giống như đang vuốt một con cún vậy. Hình tượng của hắn trong lòng cô chỉ là một cậu nhóc thích làm nũng, đôi lúc ngu hết chỗ nói, thật khác với một Hàn Triệt mưu mô, xảo trá, tàn nhẫn trên thương trường.

Hàn Triệt ngẩng nhìn cô gái trước mặt mình, thấy cô cười hân hân cũng cười theo, nhưng nếu hân biết được trong đầu cô đang nghĩ gì có lẽ hân đã tức ói máu mà chết.

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng len vào căn phòng ngập tràn màu xanh da trời, càng làm căn phòng trở nên tươi sáng hơn. Trên chiếc giường kingsize màu trắng, có một mỹ nhân xinh đẹp đang nằm ngủ, gương mặt của cô hoàn hảo trên từng centimet, không một góc chết. Mày liễu xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng xinh xắn khiến người khác muốn chà đạp, sống mũi nhỏ cao cùng với làn da mịn màng trắng không tì vết. Nhìn mỹ nhân trên giường kia, thật khiến người khác liên tưởng đến nàng công chúa ngủ trong rừng, đang chờ đợi nụ hôn của chàng hoàng tử giúp nàng thoát khỏi giấc ngủ ngàn năm vậy. Đôi mắt đang nhắm chặt kia chậm chậm mở ra, đôi con ngươi xám tro mang một chút mơ màng của người chưa tỉnh ngủ.

Di Hân ngồi trên giường một lúc rồi mới chậm chậm bò ra khỏi giường vào phòng vệ sinh cá nhân. Cô bước ra khỏi phòng, chọn cho mình một chiếc váy trắng đơn giản, nhìn cô bây giờ không khác gì thiên thần.

Nơi này là biệt thự tư nhân của cô, nơi này nằm ở ngoại ô thành phố, nằm cách biệt với nơi đô thị ồn ào, cô không thích bị người khác làm phiền nên đã không cho người xây một căn biệt thự mà theo cô nghĩ là nhỏ. An ninh nơi này rất tốt, bên trong có ba mươi vệ sĩ canh gác, xung quanh khu biệt thự có khoảng hai mươi mấy người, cho nên mới nói nơi này canh phòng rất nghiêm ngặt.

Di Hân ở trong biệt thự Kiều gia một ngày liền chuyển qua đây ở, cô muốn ở một mình không muốn ai làm phiền nên liền qua đây ở luôn. Tuy gặp một ít rắc rối nhẹ với mẹ nhưng cũng ổn, dùng nước mắt là giải quyết ổn thỏa ngay.

Di Hân bước vào phòng ăn, tao nhã dùng bữa sáng của mình, cô bây giờ không còn đáng vẻ mơ màng của hồi nãy nữa mà thay vào đó là đáng vẻ âm trầm, có chút xa cách và quyền rũ hơn.

Ăn bữa sáng xong, cô đi vào thư phòng giải quyết một số tài liệu quan trọng của công ti. Nhưng mà cô lại không thể tập trung vào làm việc được, tâm trí của cô bây giờ đã bay tới tiệc tẩy trần tối nay rồi. Cô chỉ mong tối nay anh không tới, nhưng cũng mong anh tới, cô biết hai cái suy nghĩ này của cô rất mâu thuẫn.

Di Hân gấp lại văn kiện ném qua một bên, cô ngả lưng ra sau ghế sofa, day day huyết thái dương. Cô không biết lựa chọn nghe theo lời mẹ quay về nước có phải đúng hay không nữa, cô mong mình sẽ không phải hối hận với lựa chọn này.

Cô đứng dậy khỏi ghế, đi tới trước mặt một bức tường bằng kính trong suốt, cô lặng lẽ đứng ở đó. Nhìn bóng dáng cô đơn của cô thật khiến người khác đau lòng, khiến người ta muốn nâng niu, cưng chiều, bảo vệ cô dưới đôi cánh của mình. Ánh mắt cô nhìn xa xăm phía trước không một tiêu cự, nhìn cô như đang chìm đắm trong nỗi bi thương đến tận cùng. Rốt cục một cô gái thành đạt như thế, xinh đẹp, giàu có, được gia đình, bạn bè yêu thương, được mọi người tôn trọng như vậy, cuộc sống đã hoàn hảo đến thế mà lại biến cô ngập tràn trong đau khổ như vậy.

9. Chương 9: Tiệc Tẩy Trần (2)

Bên ngoài cửa sổ chim ca líu lo, những tia sáng ban mai ấm áp xuyên qua lớp kính dày chiếu vào căn phòng ngủ.

Bên trong căn phòng màu xanh da trời, có một mỹ nhân đang chìm say trong giấc ngủ, nhưng mà có một điều rất kì lạ, dưới viên mắt của mỹ nhân lại có quầng thâm. Có lẽ, tối hôm qua, cô ấy lại mất ngủ.

Bên ngoài, một con chim đậu trên cành cây bên cạnh cửa sổ, vang lên tiếng hót líu lo.

Bên trong, trên chiếc giường kingsize đó mỹ nhân hồi nãy đã bắt đầu động dậy. Đôi mắt xinh đẹp mở ra, con ngươi xám tro mơ màng nhìn về phía trước. Ngay lúc này đây, ánh mắt của cô không còn lạnh lẽo nữa mà thay vào đó là một đôi mắt mơ màng, không nhiễm một chút cát bụi.

Cô vén chăn lên, đi dép rồi bước vào phòng tắm. Cô đứng dưới vòi nước, hai tay chống lên tường, để mặc những giọt nước xả lên người. Quần áo ngủ trên người vì bị ướt mà dính sát cơ thể cô làm lộ ra đường cong cơ thể hoàn hảo. Hơn một tiếng sau cô mới bước ra khỏi phòng tắm, trên người đã thay bộ đồ ngủ bị ướt hồi nãy thành áo choàng bông màu trắng.

Cô lấy máy sấy tóc đặt trong tủ bàn trang điểm rồi bắt đầu sấy khô tóc, những lọn tóc dài xoăn bay rồi tung lên mặt cô. Khi tóc cô khô rồi cô mới bắt đầu thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. Ông quản gia thấy cô xuống lầu liền hỏi cô muốn ăn gì thì cô chỉ mỉm cười rồi lắc đầu đi ra ngoài. Ông quản gia hiểu ý cũng không ngăn cản cô mà chỉ dặn cô cẩn thận. Ông nhìn theo bóng lưng kiều ngạo mà man mát cô đơn ấy lắc đầu, đã biết sẽ đau khổ sao vẫn cứ muốn trở lại, thà không gặp không thấy, lòng sẽ không tổn thương như vậy.

“Hàn, tối nay bọn tôi định tổ chức tiệc tẩy trần cho tiểu Hân cậu có đến không?” Hàn triệt vào thẳng vấn đề cần hỏi.

“Ở đâu?” Lãnh Thiên Hàn lạnh lùng hỏi.

“Ở nhà hàng Thanh Lam của tôi, tối nay lúc 7pm.”

“Tôi sẽ đi.” Anh bỏ tài liệu trên tay xuống, liếc nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Hàn Triệt nghe được đáp án mình cần liền bỏ đi, không chào tạm biệt người đàn ông kia một tiếng. Hắn ta còn muốn sống nha, dù hắn có là lão đại của bang Sát Thần cũng không dám ở lại trong văn phòng làm việc này đâu, cái loại lạnh lẽo đó, thật khiến anh nghĩ đến việc bản thân đang bị nhốt trong kho đông lạnh vậy.

Sau khi cánh cửa phòng làm việc đóng lại, Thiên Hàn chau mày nhìn tập tài liệu cần anh giải quyết gấp, nhưng mà anh cũng không thể không đi được, bởi vì anh biết tối nay cô sẽ tới. Thiên Hàn nghĩ thế liền bắt tay giải quyết đồng giấy tờ trên tay, nhưng anh không làm được, đầu óc lại cứ nghĩ đến cô. Anh biết mình sẽ không thể tập trung làm việc được liền ôm chồng tài liệu đó vào phòng tổng giám đốc, sau đó vút đồng giấy tờ đó lên bàn làm việc của Thái Nghiêu, rồi liền xoay lưng rồi đi.

Thái Nghiêu nhìn đồng tài liệu trên bàn mà tức đến nghẹn “địch mợ, thằng cha này lại bị cái gì vậy. Cho dù tôi có là tổng giám đốc, cậu là chủ tịch thì cậu cũng không nên ném cho tôi một chồng tài liệu như thế này chứ.” Ánh mắt ai oán nhìn bóng lưng ai kia, giờ mới năm giờ chiều, còn mười lăm phút nữa mới tới giờ tan sở mà, cậu nhìn lên trần nhà mà than thở, thật không biết cậu lựa chọn vào công ti anh làm việc là đúng hay là sai nữa.

Thiên Hàn sau khi ra khỏi phòng tổng giám đốc liền lái xe chạy về biệt thự, anh tuy là biết mình làm vậy là hơi quá đáng với Thái Nghiêu nhưng mà anh không muốn đánh mất cơ hội gặp được cô. Thiên Hàn anh có lẽ đã yêu tiểu Hân từ rất lâu rồi, nhưng mà do lúc nào cô cũng ở bên anh nên anh mới không nhận ra mình yêu cô ấy. Anh cứ nghĩ đó là tình thương của một người anh trai dành cho một cô gái, bây giờ nghĩ lại anh mới thấy mình đúng là đầu gỗ mà. Bây giờ anh chỉ băn khoăn một chuyện nữa thôi, anh muốn biết được tình cảm mà anh dành cho cô sâu đậm bao nhiêu? Anh chỉ là cảm thấy dù yêu nhưng nếu đối phương không yêu mình thì cũng nên buông tay, anh chỉ cần cô được hạnh phúc.

Xe của anh sau khi vượt qua kiểm tra an ninh liền lái vào, muốn bước vào nơi này thì phải vượt qua kiểm tra nghiêm ngặt, không được sơ xuất. Tuy anh là chủ nhân của tòa biệt thự này nhưng vẫn bị kiểm tra, lần trước anh bị ám sát cũng là có người đã giả mạo anh, may mắn lần đó anh thoát chết.

Quản gia thấy cậu chủ nhà mình đã về liền ra chào đón, lúc ông nhìn thấy cậu chủ đang mỉm cười với mình thì ông liền ngốc nghếch nhìn lên bầu trời trong xanh, thầm nghĩ “Hôm nay nhìn trời đẹp thế này mà, chắc tí là có bão đấy, phải nói bà xã lấy quần áo phơi bên ngoài mới được”. Lãnh Thiên Hàn nhìn khuôn mặt đang đại ra của quản gia liền khó hiểu rồi lầm ngờ đi lên lầu “mặt mình có dính nhọ hả?”

Anh bắt đầu tắm rửa rồi chọn cho mình một bộ vest cao cấp màu xám tro. Bộ vest này như là được làm riêng cho anh vậy, ôm trọn dáng người thon dài, cao to của anh anh, làm lộ ra dáng người hoàn mỹ, tản ra khí chất cao quý, lạnh lùng. Đôi mắt đen láy nhìn người trong gương híp lại, đôi môi bạc tình khẽ cong lên, càng thêm mê hoặc lòng người hơn, tăng lên mùi vị đàn ông đã trưởng thành cho anh. Lãnh Thiên Hàn

nhìn người trong gương mà gật đầu hài lòng, tối nay anh muốn mình thật hoàn hảo khi đứng trước mặt cô. Anh muốn cô để ý đến anh, liệu có thể không?

Lãnh Thiên Hàn đi xuống lầu, dặn dò quản gia không cần chờ mình rồi mới lái xe rời khỏi biệt thự. Lúc xe anh dừng trước cửa nhà hàng thì vẫn còn rất sớm, một tiếng sau mới diễn ra bữa tiệc, anh liền được người ta dẫn lên phòng nghỉ cho khách ở tầng ba để nghỉ ngơi.

Bên trong trung tâm thương mại COCO ngay lúc này đây đang rất nổi loạn, chuyện là trước mắt bọn họ đang diễn ra một khung cảnh rất diễm lệ. Một cô gái xinh đẹp đang bị một chàng trai người Mĩ ôm chặt vào lòng, còn thì cái gì đó nữa vào tai của cô gái khiến cô gái đỏ cườì khanh khách, làm cho mọi người si mê. Mà cô gái xinh đẹp đó đang bị ôm không ai khác chính là nữ nhân vật chính của chúng ta, Kiều Di Hân.

Sau khi hai người nói cái gì đó liền khoác vai nhau đi mua sắm quần áo, đi ăn rồi mới kéo nhau đi về.

L thật tò mò nha, không biết anh chàng người Mĩ xuất hiện hôm nay là ai nha? Có phải là bạn trai của Hân tỉ không đây? Ồi! Con đường truy thê của Hân ca ca sẽ như thế nào đây?

Thật mong chờ.

10. Chương 10: Em Yêu Anh

Nhà hàng Thanh Lam, 7pm.

Trong năm năm qua, đây có lẽ là lần đầu tiên nhà hàng đứng thứ hai nước Z nguyên ngày hôm nay đóng cửa, nghe đồn đâu đó là bạn thân của đại thiếu gia nhà họ Hàn về nước nên muốn tổ chức tiệc tẩy trần.

Bên ngoài, đèn đường neon chiếu rọi mọi góc ngách trên con phố phồn hoa này. Rồi từ đâu đến một chiếc xe xa xỉ chạy qua đậu trước cửa nhà hàng Thanh Lam.

Một người đàn ông bước ra từ ghế sau, đôi con ngươi xanh biếc liếc nhìn mọi thứ xung quanh, người đàn ông đó cúi đầu nhìn ai đó bên trong xe nở nụ cười, rồi nói cái gì đó với người bên trong xe. Một lúc sau, cửa xe bên kia cũng được mở ra, bước xuống là một cô gái xinh đẹp mang chút vẻ bí ẩn. Người đàn ông kia thấy cô gái bước xuống xe liền vòng qua tới trước mặt cô gái. Anh ta đưa cánh tay mình qua, cô gái hiểu ý liền ôm lấy cánh tay anh ta bước vào nhà hàng.

Bữa tiệc được tổ chức tại lầu ba, bởi đây là tầng VIP nên nó sẽ có sự khác biệt rất lớn so với phòng ăn ở tầng một và tầng hai. Ở đây có một cái tivi dán tường cỡ lớn và một dàn karaoke nữa, có bàn bida, quầy bar, một cây đàn piano loại..... nữa và ở tầng này còn có năm căn phòng ngủ loại tổng thống nữa. Năm căn phòng đó là dành cho năm người bọn họ, Lãnh Thiên Hàn, Kiều Di Hân, Hàn Triệt, Thái Nghiêu và Trần Lâm. Mỗi một nhà hàng, khách sạn hay quán bar thuộc quyền sở hữu của họ đều có phòng riêng cho họ kể cả biệt thự, chỉ những nơi đặc biệt thì mới không có phòng cho bốn người còn lại mà thôi.

Hàn Triệt nhìn người đàn ông làm mặt lạnh từ nãy đến giờ mà chỉ biết thở dài, mà cái người đang làm mặt lạnh từ nãy đến giờ không ai khác, Lãnh Thiên Hàn. Chết tiệt thật, Trần Lâm và Thái Nghiêu còn chưa tới nữa, hần sợ một lát nữa nơi này sẽ đóng băng mất. Hần liền âm thầm lôi ra tám đời tổ tông của hai cậu bạn chí cốt ra chửi rủa. Đang lúc Hàn Triệt vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, “cách” cánh cửa của phòng tiệc được người bên ngoài mở ra. Một lát sau liền xuất hiện hai thân ảnh một cao to, một mảnh khảnh duyên dáng. Trên người đàn ông kia vận một vest màu đen, trên cổ thắt một chiếc nơ màu đen, đôi mắt xanh híp lại liếc nhìn xung quanh rồi cúi đầu thâm tình nhìn cô gái bên cạnh. Đây rõ ràng là một người đàn ông ngoại quốc, khuôn mặt đẹp trai ấy thật đúng là khiến người ta trầm trồ khen ngợi. Chỉ có

điều ở đây toàn là trai xinh gái đẹp, không còn khiến mọi người kinh ngạc nữa. Chỉ là, cô gái đi bên cạnh người đàn ông kia lại khiến cho người khác không có cách nào rời mắt khỏi cô. Trên người cô là một chiếc váy dài hở lưng màu đen, tóc được thả xuống, khuôn mặt xinh đẹp hoa hờn nguyệt thẹn cùng với mái tóc xám tro càng tô đậm vẻ đẹp yêu mị của cô. Trên người của một con người chỉ có thể sở hữu vẻ đẹp của thiên thần hoặc là ác quỷ, nhưng cô lại sở hữu cả hai vẻ đẹp đó trên người cô một cách hài hòa. Đôi mắt đen to tròn đảo một lượt qua phòng tiệc, đôi môi chợt nhếch lên, quả nhiên là như vậy.... quả nhiên là như vậy...

Cho đến lúc này Hàn Triệt mới giật mình chợt nhận ra người trước mặt mình là ai. Khi hắn nhận ra người con gái đó đang tới chỗ mình liền cau mày quay lại nhìn người đàn ông đang ngồi ở đằng kia. Nhưng hắn chỉ thấy trên khuôn mặt của người đàn ông đó ngoại trừ thờ ơ lạnh lùng lại chẳng có biểu tình gì cả, điều này khiến hắn cảm thấy thật thất vọng, có lẽ hắn đã nhầm lẫn khi nghĩ rằng người đàn ông đằng sau hắn yêu cô gái trước mặt mình. Hàn Triệt quay lại mỉm cười với cô gái đang đứng trước mặt, hắn dang rộng vòng tay, cô gái kia chợt buông cánh tay người đàn ông mình đang ôm rồi nhào vào lồng ngực của hắn.

“Mừng em trở về, tiểu Hân.”

Giọng nói trầm ấm của hắn vang lên, rồi buông cô ra, cô và hắn hàn huyên một lát rồi mới dắt cô lên sân khấu nói vài lời.

Kiều Di Hân đứng trước mặt mọi người, ánh mắt của cô liền thay đổi, lạnh lùng nhìn về phía trước, Hàn Triệt nhìn thấy ánh mắt này mà đau lòng. Đôi mắt to linh động, mang một chút mơ màng, ngây thơ của ngày xưa đâu rồi? Đáng lẽ ra ánh mắt ấy không nên xuất hiện trên khuôn mặt cô.

“Hôm nay,... tôi... xin cảm Triệt ca ca đã tổ chức cho tôi bữa tiệc này. Hôm nay... tôi rất vui khi các bạn đã chịu bớt chút thời gian đến đây. Tôi cũng không biết nói gì nhiều nữa, tôi chỉ mong các bạn hãy thoải mái vui chơi, chúc các bạn một buổi tối vui vẻ. Cảm ơn.”

Kiều Di Hân để micro xuống rồi bước xuống, cô đi tới trước mặt Simon, người đàn ông đến cùng cô hôm nay. Anh ta đưa cho cô một đĩa thức ăn mà cô thích, cô liền nhận lấy, lần đầu tiên nở nụ cười trong bữa tiệc này.

Lãnh Thiên Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nhất mà anh nhìn thấy trong ngày hôm nay, không ngờ lại không phải là giành cho anh, mà là giành cho một người đàn ông khác. Tay phải của anh bất giác để lên ngực mình, ngay lúc này đây, anh cảm thấy tim mình rất đau, giống như là nó đang bị ai đó rạch lên vậy, khiến cho máu chảy ra mà anh thì lại không có cách nào ngăn cho máu ngừng chảy.

Thật ra tình cảm mà cô dành cho anh, anh đã biết từ lâu, anh vì không muốn mất đi một người em gái như cô nên mới làm mọi cách khiến cô hết hi vọng, lúc đó anh sợ anh sẽ tổn thương cô vì anh nghĩ anh không yêu cô. Nhưng khi anh chợt nhận ra tình cảm của mình, thì đã quá muộn màng rồi, cô đã là của người khác rồi.

Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng tiệc, thân người hơi lảo đảo vì say, anh đứng trước ban công rồi chậm chậm nhâm nhi tiếp ly rượu trên tay mình. Đôi mắt u sầu nhìn về phía trước, trái tim đau nhói mà không biết làm gì cả.

Lãnh Thiên Hàn đang chìm trong suy nghĩ của mình thì anh chợt nghe thấy tiếng giày cao gót đang đi về phía anh, anh cunhix không quay đầu lại, vẫn im lặng đứng đó. Khi tiếng giày cao gót dừng lại bên cạnh anh, một lúc sau liền vang lên tiếng nói không cảm xúc của một cô gái.

“Anh ở đây làm gì vậy?”

Lãnh Thiên Hàn chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc, người liền cứng đờ. Anh từ từ xoay người lại, trước mặt anh liền hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của cô. Lãnh Thiên Hàn im lặng nhìn cô, anh không trả lời câu hỏi của cô mà lại cúi đầu hỏi cô một câu hỏi khác.

“Nếu như... người trong lòng của em yêu một người khác em sẽ làm gì?”

Kiều Di Hân nghe thấy câu hỏi của anh liền im lặng, thì ra trong lòng anh ấy từ trước đã có một cô gái rồi. Cô cười khổ, ánh mắt nhìn về khung cảnh náo nhiệt phía trước. Giọng cô nhẹ nhàng vang lên, có một chút gì đó bi ai.

“Nếu như em có can đảm, em sẽ làm mọi cách khiến anh ấy ở bên em. Ép buộc cũng được, tính kế cũng được, giam cầm cũng được,... chỉ cần anh ấy ở bên cạnh em là đủ. Em không sợ anh ấy sẽ hận em,... chỉ cần trong tiềm thức của anh ấy vẫn còn nhớ đến em, cho dù đó là hận thì có chết em cũng cam lòng. Nhưng mà, trên thế giới này lại không có nếu như.” Nói đến đây cô cười tự giễu. “Em đã không có can đảm làm điều đó, bởi vì em sợ,.. em sợ anh ấy sẽ chán ghét em mà không phải là hận em. Có phải anh thấy rất mâu thuẫn không?... bản thân em cũng thấy như vậy, không muốn người ấy chán ghét mình nhưng lại muốn người ấy hận mình.”

“Anh ta có yêu em không?” Ngón tay anh chỉ về phía phòng tiệc, cô nhìn theo hướng anh chỉ, khi thấy người anh chỉ là Simon thì liền lắc đầu.

Lãnh Thiên Hàn thấy cô lắc đầu, tâm anh liền nhói lên, thì ra là như vậy.

“Em có còn yêu anh không?”

Anh lạnh lùng nhìn cô, giọng hơi khàn khàn vì say, ánh mắt không hề chứa đựng một tia cảm xúc nào cả. Kiều Di Hân nhìn khuôn mặt lạnh lùng vô cảm trước mặt mà tâm nhói lên. Có lẽ anh ấy vẫn sợ cô vẫn còn yêu anh, sợ cô sẽ phá hoại hạnh phúc của anh phải không?

“Em yêu anh rất nhiều... nhưng đó chỉ là đã từng,... em đã từng coi anh là cả thế giới của em... đã từng là tất cả... đã từng là người quan trọng nhất với em... trước đây em đã từng nghĩ thiếu đi anh em sẽ không sống được, nhưng mà bây giờ em mới biết là mình sai rồi, không có anh em vẫn sống tốt, còn tốt hơn trước kia rất nhiều.”

Lãnh Thiên Hàn khi nghe thấy cô nói cô vẫn còn yêu anh thì anh rất là vui vẻ, nhưng mà anh vui vẻ chưa được bao lâu thì cô liền cho anh một gáo nước lạnh. Làm tim anh đau nhói từng cơn, vết thương vừa được vá xong lại tiếp tục chảy máu. Kiều Di Hân sau khi nói ra những lời trái với lòng mình, cũng đau không ít.

“Vậy thì tốt.”

“Nếu như em đã nói em không còn yêu anh nữa và muốn ở bên anh ta, anh xin lỗi anh không thể chúc em hạnh phúc bên anh ta được, anh không làm được giống như em.”

Anh hồ hững như vậy, tim cô đau như thế cô càng không muốn ở đây nữa liền nói với anh một câu “Em đi vào trước” rồi xoay người bước đi, nước mắt sắp chảy xuống liền bị cô nuốt vào, cô không muốn khóc ở nơi này.

Khi cô chuẩn bị bước vào phòng tiệc, thì có một lực rất lớn nắm lấy tay cô rồi kéo cô về lại phía sau. Cô vì bị kéo bất ngờ liền không đứng vững được, ngã vào một lồng ngực ấm áp của ai đó.

11. Chương 11: Đêm Triền Miên (1)

Khi cô chuẩn bị bước vào phòng tiệc, thì có một lực rất lớn nắm lấy tay cô rồi kéo cô về lại phía sau. Cô vì bị kéo bất ngờ liền không đứng vững được, ngã vào một lồng ngực ấm áp của ai đó, hai tay người kia giữ chặt lấy eo cô.

Di Hân định thúc vào người phía sau thì một mùi hương quen thuộc sộc vào mũi cô, khiến cô dừng lại động tác. Một mùi hương mà cả đời này cô không thể quên, mùi nhẹ nhẹ của bạc hà hòa cùng với mùi rượu. Cô đứng im bất động, đầu cúi xuống, khuôn mặt bị tóc của cô che đi khiến người ta không đoán được tâm trạng của cô.

Lãnh Thiên Hàn thấy cô im lặng liền xoay người cô lại, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, không để cho cô kịp hoàn hồn mà đã hôn cô.

Nụ hôn của anh lúc đầu rất dịu dàng, nhưng càng về sau thì nụ hôn đó càng cuồng dã hơn. Nụ hôn của anh mang theo chút gì đó tức giận, bi thương cùng với dục vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Thiên Hàn luôn lưỡi vào trong miệng cô, cùng lưỡi cô triển miên.

Di Hân vì quá bất ngờ trước nụ hôn của anh mà bất ngờ, đầu óc cũng trở nên trống rỗng. Khi lưỡi anh luôn vào trong miệng cô, cô mới phản ứng lại, muốn thoát khỏi anh. Nhưng cơ thể cô vì nụ hôn của anh mà trở nên mềm nhũn, không còn sức phản kháng.

Bây giờ trong cô rất loạn, cô giống như là chìm trong mớ suy nghĩ của mình. Rốt cuộc anh ấy muốn gì đây?

Thiên Hàn thấy người trong lòng đang thất thần thì liền tức giận cắn lên môi cô, cô đau đón nhăn mày lại. Môi anh tách khỏi môi cô, bàn tay to lớn của anh nhẹ mơn trớn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Anh không kìm lòng được, tiếp tục áp môi mình lên môi cô. Nụ hôn của hai người triển miên, tới lúc anh cảm thấy cô không thở được nữa mới buông cô ra. Anh ngắm nhìn khuôn mặt mê mang trước mắt, không biết là do tức giận hay do dục vọng mà khuôn mặt cô trở nên đỏ ửng, đôi môi vì bị hôn mà sưng lên. Nhìn cô bây giờ thật quyến rũ làm sao, tiểu đệ đệ của anh cũng đã cương lên rồi. Tối hôm nay “anh muốn cô” ai cũng đừng mong cản được anh, cả cô cũng vậy. Cho dù ngày mai khi cô thức dậy cô có hận anh đi chăng nữa, anh cũng không hối hận. Mà nếu cô có thể mang thai con của anh thì càng tốt, anh sẽ có lý do chính đáng để cưới cô về nhà.

Nói là làm, Lãnh Thiên Hàn liền bế cô lên theo kiểu công chúa, men theo dãy hành lang mà đi tới căn phòng trong nhà hàng này của anh.

Kiều Di Hân bị bế lên bất ngờ, cố gắng vùng vẫy thoát khỏi anh, cô tức giận gầm lên với anh.

“Anh... anh đang làm gì đó?... mau buông tôi ra.”

“Em mà còn làm loạn nữa thì anh liền buông em xuống đó.”

Anh lạnh lùng nhìn cô, giống như là nếu cô còn không chịu ngoan ngoãn cho anh bế thì anh nhất định sẽ buông cô ra.

Cô nghe thấy lời đe dọa của anh liền im lặng, cô sợ đau lắm nha. Khoảng cách giữa cô với mặt đất tuy là ngắn, nhưng mà sẽ rất đau đó, nếu đen hơn tí nữa chắc có lẽ sẽ gãy chân, gấu tay cũng không chừng. Nghĩ tới đó cô chột rùng mình, nháo cũng không dám nữa, để mặc anh bế cô đi.

Anh thấy phản ứng buồn cười cùng với khuôn mặt thay đổi đến chóng mặt của cô, liền nhếch môi cười,

Khi bước vào phòng, anh đóng cửa “rầm” một cái, đôi chân thon dài của anh liền vội vàng bế cô tới bên giường, sau đó nhẹ nhàng thả cô lên giường, hai tay bắt đầu cởi áo khoác xuống.

Kiều Di Hân lúc này mới nhận ra được bản thân đang gặp nguy hiểm. Ngay lúc này đây, cô thật muốn phỉ nhổ bản thân, đáng lẽ ra cô không nên nghĩ anh có lòng tốt muốn đưa cô về phòng nghỉ ngơi, hồi nãy cô uống cũng không ít cho cam.

Cô bò tới mép giường bên kia, với ý định thoát khỏi đây, nhưng ý định của cô bị anh nhìn thấu.

Anh kéo cô về lại chỗ cũ, cả người anh đè lên người cô.

Cô sợ hãi nhìn anh, hai tay đẩy thân thể anh ra khỏi người cô, nhưng vô ích.

Anh thấy cô lại bắt đầu làm loạn liền tháo caravat trên cổ xuống, anh kéo tay cô lên cao rồi cột lại.

Anh điên cuồng hôn cô, bàn tay anh cũng không rảnh rỗi mà nắn bóp đôi gò bồng như ẩn như hiện qua lớp vải. Sau đó anh dùng lực xé vấy cô thành nhiều mảnh nhỏ. Anh nhìn ngắm thân hình hoàn hảo không một góc chết, quyến rũ như yêu tình của cô, còn phía dưới tiểu đệ đệ của anh đã muốn trướng sắp đau chết rồi.

Lãnh Thiên Hàn biết đây là lần đầu của cô liền làm tốt tất cả các công tác chuẩn bị.

Anh đưa một ngón tay vào vùng bí ẩn của cô, nhẹ nhàng cảm vào rút ra. Cô nhận thấy có vật thể lạ thâm nhập vào trong cơ thể liền co rút, cô cảm thấy hơi trướng trướng tê tê như có hàng trăm con kiến bò trên cơ thể mình vậy.

12. Chương 12: Đêm Triền Miên (2)

“Ừm... đừng... Hàn... ngứa quá...”

Lãnh Thiên Hàn nghe thấy cô kêu tên anh, cơ thể cứng đờ, tiểu đệ đệ của anh càng ngày càng trưởng, khiến anh rất khó chịu. Tuy anh đang say, nhưng anh cũng biết đây là lần đầu của cô, anh không thể để cô đau đớn, sau này cướp mất tính phúc của anh nha.

Anh cho vào tiểu huyết của cô một ngón tay, sau đó hai ngón rồi ba ngón. Khi bốn ngón tay của anh vào được bên trong cô, khoe miệng liền kéo lên một nụ cười đậm tà. Tốc độ ra vào bên trong.

Lúc cô sắp đạt tới cao trào anh liền rút tay, đưa ngón tay dính đầy chất lỏng màu trắng tới trước mặt cô.

“Tiểu yêu tinh,... em thật là đậm đắng.”

Cô đỏ mặt, ngại ngùng nhìn anh, giờ phút cô thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống quá. Phía dưới thật trống rỗng, ánh mắt mờ mịt nhìn anh. Thiên Hàn thấy vậy cũng không vội “ăn” cô, cười tà đưa tay xoa nắn quả anh đào trước mặt. Anh cúi đầu bên tai cô thổi khí, giọng khàn khàn vì dục vọng nữ non bên tai cô.

“Nói em muốn anh, anh liền cho em.”

Kiều Di Hân phía dưới trống rỗng đến khó chịu, cô mơ màng nhìn anh, rồi vô thức nói theo lời anh.

“Hàn... em.. em muốn anh.... cho em.”

Cuối cùng lí trí của anh cũng theo làn gió nhẹ mà bay đi, trong lòng anh giờ chỉ còn lại ý niệm đó là phải ăn sạch sẽ cô từ trong ra ngoài, cả cặn cũng không được chừa lại.

Anh cởi quần áo mình ra rồi ném xuống giường, anh tách chân cô ra, đưa dương vật đã trưởng đau của mình tới cạnh tiểu huyết của cô mà cọ cọ.

“Ừm.... a..a.....a...”

Cô rên rỉ thành tiếng, vô thức đưa tay vòng ra sau lưng anh, ôm chặt lấy thắt lưng anh.

Anh cử động thắt lưng, cô đau đớn mà khuôn mặt trắng bệch. Cô không hét lên mà chỉ “ừ” nhẹ rồi câm nín.

Thiên Hàn tiến vào thêm một tí liền bị một màng trinh tiết của cô ngăn cản. Anh biết cô sẽ rất đau, anh cúi xuống hôn cô, cùng môi lưỡi cô triền miên.

Di Hân chìm đắm trong nụ hôn dịu dàng của anh, hai mắt nhắm lại tận hưởng cảm giác hạnh phúc nhất thời này. Cô đã khóc, nhưng anh lại không phát hiện. Đây là lần đầu tiên của cô và cũng có lẽ là lần cuối cùng, cô không để ý đâu, năm năm nữa cũng tốt mà, cô chỉ cần đau khổ thêm năm năm nữa.

Anh nhân cô hội cô không để ý liền đẩy hết thắt dương vật của mình vào cơ thể cô, rồi điên cuồng luân động.

Cả hai người cùng nhau chìm đắm trong bể tình dục, chỉ là cảm giác mỗi người một khác. Anh thì hạnh phúc vì đã có lí do để giữ cô bên cạnh anh suốt đời. Còn cô vừa vui sướng vừa thống khổ.

Cả căn phòng vang lên tiếng rên rỉ của phụ nữ cùng tiếp thở gấp của người đàn ông. Một đêm triền miên, một đêm buông bỏ tất cả mọi thứ, cả tương lai trước mặt.

Buổi sáng sau khi buổi tiệc tẩy trần kết thúc, Lãnh Thiên Hàn nghĩ lại chuyện tối ngày hôm qua mà nhếch môi cười, cuối cùng anh cũng có được cô. Tối hôm qua, có lẽ là giấc ngủ ngon nhất của anh từ trước tới nay. Anh đưa tay chạm vào vị trí bên cạnh, không có người, anh bật dậy, tay sờ lên độ ẩm bên cạnh, truyền qua bàn tay anh là sự lạnh lẽo, không hề có một tí độ ẩm, điều này chứng minh cô đã đi từ rất lâu.

Anh bước xuống giường, nhặt vội quần áo trên sàn nhà lên rồi vội vàng mặc vào. Anh kéo khóa cửa bước ra khỏi căn phòng, đi vào thang máy xuống gara lấy xe xong anh liền phóng xe tới biệt thự của cô.

Lúc xuống xe anh gặp được bác quản gia, anh hỏi bác ấy nhưng bác ấy lại nói không biết. Anh lại phóng xe tới công ti cô, hỏi cô tiếp tân người ta lại không nói cho anh biết. Anh lại điên cuồng phóng xe tới chỗ nhà bố mẹ cô, họ nói cũng không biết.

Lãnh Thiên Hàn mệt mỏi mở cửa xe ngồi vào trong, anh rút thuốc ra khỏi bao, châm lửa rồi hút, từ điều này đến điều khác, từ bao này đến bao khác, vì anh không đóng cửa xe nên tàn thuốc còn sót lại đều rơi xuống đất.

Rốt cuộc anh đã làm chuyện gì vậy? Đáng lẽ ra anh không nên làm như vậy? Làm thế càng khiến cô chán ghét anh thêm thôi. Tại sao cô lại bỏ đi chứ, bỏ anh lại đây một mình. Tại sao một cơ hội cũng không cho anh? Tại sao?

Anh ném điếu thuốc trên tay xuống đất, đau khổ mà cào lên tóc. Nhìn anh bây giờ không khác một thằng điên, hình ảnh một chủ tịch lạnh lùng, nghiêm túc, gian xảo hoàn toàn bị phá vỡ.

Một lúc sau, anh đóng cửa xe, điên cuồng phóng xe về biệt thự của anh ở Lâm Trạch. Anh bước vào nhà, khuôn mặt tràn đầy bi thương, anh bước tới quầy bar tự rót cho mình một ly rượu whisky. Anh uống từ ly này tới ly khác, từ chai này tới chai khác. Anh uống rồi anh say, uống đến lúc bất tỉnh, tỉnh lại anh lại uống. Nguyên một tháng anh chỉ chìm đắm trong rượu bia, công ti cũng không màng tới.

Ông bà Lãnh nghe trợ lý anh nói anh không đến công ti liền tới chỗ anh.

Lúc ông bà tới nơi, khung cảnh trước mặt thật không biết nên hình dung như thế nào ngoài từ “Bãi rác” thật rất giống. Chai rượu tùm lùm dưới sàn nhà, nào là miếng kính bể của ly, chai rượu, bàn ghế cũng bị đẩy đổ ra hết, bình hoa thì rơi rải rác xuống sàn nhà.

Ông bà Lãnh lo lắng chạy đi tìm con trai, ông bà tìm hết trong phòng khách, phòng bếp, ngoài vườn,... đều không thấy, sau đó ông bà chạy tới phòng ngủ của anh ở tầng hai. Lúc vào phòng trên giường là một chai wokka, đầu anh gục xuống giường, trên tay là tấm ảnh của một cô gái. Hai người tò mò bước tới gần, khi nhìn kĩ vào tấm ảnh, hai người liền kinh ngạc nhìn nhau.

Trên tấm hình là một cô gái đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành, làn da trắng mịn mang, mũi cao, trên khóe miệng nở một nụ cười thiên thần, khiến mọi người mê mẩn. Mà cô gái này cả hai đều quen thuộc, Kiều Di Hân.

Trên giường anh tấm ảnh của cô không chỉ một cái, mà là rất nhiều.

Ông bà không cảm xúc nhìn cậu con trai không có tiền đồ của mình.

Tám năm trước thì chán ghét người ta, mong muốn người ta biến mất. Đến bây giờ thì ngồi đây thương tâm làm cái quỷ gì.

Bà Lãnh định lay anh dậy, nhưng lay cách nào cũng không tỉnh dậy, sờ lên trán anh thì mới biết cơ thể anh rất nóng.

Bà lãnh hốt hoảng kêu chồng gọi xe cấp cứu.

Bệnh viện Thiên Tân

“Bệnh nhân chỉ bị xuất huyết nhẹ ở bao tử do uống rượu bia nhiều và sốt thôi, hai vị không cần phải lo lắng đâu ạ”

Ông bác sĩ già đều đều nói với hai người trước mặt, sau đó cũng bỏ đi.

Bà Lãnh nghe họ nói con trai vẫn ổn liền bình tĩnh lại.

Kiều Di Hân ngã lưng ra xa ghế, thật mệt mỏi. Một tháng trước khi cô vẫn đang ở bên anh, liền bị điện thoại làm phiền mà tỉnh giấc, lúc đó chắc khoảng bốn giờ sáng.

Lô hàng công ti bên Ý của cô gặp trục trặc nên mới phải vội vàng bay tới đây. Không biết anh có nghĩ đến cô không nhỉ.

Cô lắc đầu cười khổ với dòng suy nghĩ của bản thân mình. Làm gì cô có thể được anh nhớ nhưng, anh chắc giờ này đang cảm thấy vui vẻ vì cô không cần anh chịu trách nhiệm rồi.

Cô mệt mỏi đứng lên, đến giờ bay rồi, cô phải về nhà, cô không muốn mẹ lo lắng.

Lúc cô về tới cửa, liền mệt mỏi dựa vào cửa nhà, còn hành lý gì đó liền để mặc người làm đưa vào nhà.

“Mẹ, con về rồi.”

Cô nghe tiếng bước chân vội vàng chạy ra, khoe miệng nhếch lên. Mẹ cô lại vậy rồi, đúng thật là hết cách mà.

Cô đứng thẳng người, chân bước về phía trước. Cô đi chưa được bao lâu liền bị một khối thân thể nóng bỏng ôm lấy. Cô ngược mắt lên nhìn, là anh, làm sao anh có thể...

“Cuối cùng em cũng đã quay trở về, tại sao buổi sáng hôm đó em lại đi mà không nói với anh một tiếng... tại sao?”

Lãnh Thiên Hàn tựa cằm lên vai cô, anh mắt bị thương, trên môi nở nụ cười khổ. Anh thấy cô không nói gì liền đẩy cô ra, trên khuôn mặt cô tràn đầy mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại không cảm xúc nhìn anh.

Anh tức giận đặt môi hôn lên môi cô, còn cô thì chỉ biết trơ mắt nhìn anh. Di Hân nhìn vào đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ của anh mà đau lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng nhìn anh. Điều cô không ngờ tới là anh lại hôn cô trước cửa nhà mẹ mình.

“Hai đứa cứ tiếp tục, chúng ta không nhìn thấy gì hết cả.”

Bốn vị phụ huynh cười tít mắt làm bộ như không thấy. Lãnh Thiên Hàn thấy họ không phản đối gì liền nhìn họ cười tà nói.

“Ba mẹ có muốn có cháu bé không?”

“Có” cả bốn phụ huynh đều đồng thanh nói có, đại gì mà không nói.

“Vậy thì con nghĩ mọi người nên chuẩn bị hôn lễ đi, tốt nhất lúc con thức dậy thì tin tức con cùng Hân nhi kết hôn đã được đăng lên báo. Bây giờ thì con cần phải giải quyết chuyện của con với cô ấy đã.”

“...” mọi người.

Anh mặc kệ họ liền bế cô lên lầu, lúc bóng anh sắp khuất sau cầu thang, giọng anh liền vọng ra.

“Nếu mọi người muốn nhanh có cháu bé thì tốt nhất là nên đừng làm phiền con.”

Lúc tới phòng cô, anh ném cô lên giường.

Cô chật vật muốn đứng dậy liền bị anh đè lên người. Anh bắt đầu xe rách quần áo của cô, không có bước dạo đầu mà cầm lên dương vật đang nổi dậy gân xanh của anh tiến vào cô.

“Á...đau... đau quá...ừ.. ừm”

Nghe thấy tiếng hét đau đớn của cô mà anh giật mình tỉnh lại. Anh đang làm gì vậy?

“Hân nhi, anh xin lỗi...”

Anh ngừng lại hành động điên cuồng của mình lại, ánh mắt đau lòng nhìn cô, nhưng anh vẫn chôn chặt phần thân mình bên trong cô.

“Hân nhi, em thả lỏng một chút đi... sẽ ổn thôi mà.”

“Tôi không muốn, anh buông tôi ra” cô vừa hét vừa khóc.

Anh thấy không được, liền cúi xuống chặn lại cái miệng nhỏ của cô.

13. Chương 13: Anh Xin Lỗi

Lãnh Thiên Hàn cậy môi cô ra, luồn lưỡi vào trong cùng môi lưỡi cô triền miên. Anh mút lấy hết nhưng ngọt ngào trong khoang miệng của cô.

“A...ừm... dừng.... dừng lại...”

Lãnh Thiên Hàn nhếch môi cười tà ác, anh làm sao bỏ qua cho cô được đây.

Còn một chút lý trí còn sót lại cô nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói lạnh lùng mà mang chút bi thương vang lên.

“Dừng để tôi phải hận anh.”

Động tác tay anh dừng lại, ánh mắt bi thương nhìn cô. Hận sao? Anh sợ cô hận anh sao? Không hề, nếu đây là cách duy nhất để cô ở lại bên cạnh anh, không thể quên được anh, vậy thì anh nguyện để cô hận anh suốt đời.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đó, ánh mắt tràn ngập bi thương ấy.

Bi thương sao? Anh có thể dành cho cô ánh mắt đó sao?

Haha, đây có lẽ là chuyện đáng buồn cười nhất trong năm mà cô từng thấy. Mấy năm trước chẳng phải từ chính cái miệng vừa mới hôn cô chui ra một từ hận đó hay sao?

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông đang đề lên người cô, anh mắt lạnh lẽo không một chút cảm xúc nhìn anh.

“Tám năm trước,... anh... hành hạ tôi chưa đủ hay sao? Haha, anh có biết lúc đó anh buồn cười đến mức nào không? Chính anh.... chính anh là người đã đổ hết tội mà tôi chưa từng làm lên đầu tôi. Cũng chính anh là người đã nói hận tôi, có chết cũng không thể bớt hận tôi. Mà bây giờ anh lại nói yêu tôi, vậy... anh nói đi, rốt cuộc lúc đó tôi đã làm gì sai mà anh lại hận tôi đến vậy?”

Từng câu từng chữ phát ra từ cô như cửa sâu vào lòng anh, khiến cho nó rỉ máu khiến máu chảy không ngừng.

“Anh... anh...”

“Vì tôi yêu anh hay là vì anh vẫn còn nghĩ tới chuyện tôi là người đã đẩy cô ta, khiến cô ta sảy thai con anh.”

“Không... không phải vậy”

“Không phải vậy? Haha...”

Nhắc tới chuyện sảy thai, lòng cô lại nhói đau. Lúc đó là cô ta tự tìm tới, sau đó lại giả vờ như bị cô đẩy ngã. Buồn cười làm sao, hôm đó cô lại nhận bốn cái tát từ anh. Cô nhếch môi cười, đẩy anh khỏi người cô, dương vật cũng bị lấy ra ngoài, cô đứng dậy, chặt vật chính sửa lại quần áo của bản thân, lạnh lùng quay lưng lại với anh.

Kiều Di Hân nhìn vào khoảng không tối mịt bên ngoài cửa sổ, vô thức ra bên ngoài ban công để hóng gió.

Lãnh Thiên Hàn tuy là vẫn muốn cùng cô ân ái một phen, nhưng khi nhìn vào ánh mắt đó anh lại không làm nổi.

Bóng lưng ấy, sao lại cô đơn đến thế, khiến cho người ta muốn che chở dưới đôi cánh của mình.

Anh bước tới bên cô vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, cô cũng không phản kháng lại gì. Anh kéo cô dựa sát vào lồng ngực ấm áp của mình. Giọng anh khàn khàn vang lên từ trên đỉnh đầu của cô.

“Anh... xin lỗi.”

Chap này hơi ngắn xl m.n nhé

14. Chương 14: Quá Khứ

“Anh có làm gì sai đâu mà phải xin lỗi tôi, đáng lẽ ra tôi mới là người nên xin lỗi anh chứ. Tám năm trước là tôi thiếu anh một lời xin lỗi, xin lỗi vì đã đẩy cô ấy ngã cầu thang...”

Cô nhếch môi cười nhạt, giọng lạnh lẽo hẳn rồi về sau càng nhỏ hẳn.

Tay anh vô thức siết chặt cô vào lòng, giống như là sợ sau khi anh buông tay ra, cô sẽ biến mất giống như tám năm trước đó.

Lãnh Thiên Hàn áy náy nhìn cô, năm đó là anh sai, là anh đã hiểu lầm cô, cô thật ra không có làm gì cả, mà đứa con trong bụng cô ta cũng không phải là của anh.

Anh cũng rất muốn tự tát bản thân mình, lúc đó sao anh lại tin lời cô ta đến như vậy chứ. Đến khi cô đi anh mới biết sự thật, rồi đến khi cô quay trở về anh mới biết mình yêu cô. Anh biết nói sao đây? Chỉ có thể bản thân quá ngu ngốc, dùng tám năm mới phát hiện ra tình cảm của mình.

Anh tựa cằm lên vai cô, thì thầm bên tai cô.

“Anh sai rồi, là anh đã không tin em, là anh quá ngu ngốc không nhận ra mình yêu em, anh xin lỗi. Chỉ cần lần này em cho anh một cơ hội nữa thôi là đủ rồi..”

Kiều Di Hân hóa đá tại chỗ, anh nói anh yêu cô, cô chờ đợi, chờ câu nói này của anh, cuối cùng đợi đến tám năm sau mới nghe được. Khi nghe được câu này, cô chỉ cảm nhận được đau khổ, tại sao lại như vậy? Cô nên vui mừng mới phải chứ?

Có lẽ quá khứ kia vẫn là nỗi ám ảnh của cô. Thứ tình yêu rẻ mạt của cô anh đã nói anh không cần, bây giờ vẫn như vậy, làm sao thay đổi được. Cô ngược nhìn khuôn mặt anh, ánh mắt tràn ngập bi thương.

“Làm sao em tin được anh đang cần thứ tình yêu không đáng một đồng của em đây?”

Tám năm trước...

“Nói tôi nghe đi,...cậu có yêu con bé không?”

“Tôi chỉ xem Hân nhi như em gái của mình... chưa bao giờ coi em ấy như một người phụ nữ.”

“Cậu chắc không...”

“Chắc.”

“Nếu con bé biết...chắc đau lòng lắm đây.”

“Cậu có ý gì?”

“Hân nhi yêu cậu.”

“À,...”

“À cái gì?”

“Tôi không yêu con bé,...Hân nhi chỉ như một người em gái của tôi. Với lại đó cũng không phải là mẫu phụ nữ tôi cần. Tôi không có khả năng nuốt trôi.”

“Tôi...hiểu rồi.”

Lãnh Thiên Hàn ngáp ngừng một chút rồi lên tiếng nói với Hàn Triệt.

“Luci, đang mang thai con của tôi, tôi không thể để con mình thành con hoang được.”

“Cậu yêu cô ta không?”

Lãnh Thiên Hàn nhếch môi cười nhạt, tiếp tục lật đống văn kiện trên bàn.

“Tôi không có, nhưng sẽ từ từ bồi dưỡng.”

Hàn Triệt im lặng không nói gì hết, anh vô thức liếc nhìn về phía cửa liền nhìn thấy Tiểu Hân đang khóc ở ngoài đó, nước mắt dần dụa, anh chỉ biết im lặng, có lẽ cô bé nên biết sự thật để quên đi mọi chuyện.

Di Hân đau khổ ôm mặt chạy vào thang máy, cô ôm mặt khóc nức lên trong thang máy, sau khi dừng lại tầng hầm cô liền bước vào xe chạy khỏi tầng hầm.

Cô chạy về biệt thự nhà mình rồi im lặng bước vào trong phòng mình, cô sắp xếp quần áo của mình, cô sẽ đi nước ngoài, có lẽ đây là cách tốt nhất, dù sao mình cũng không thể phá gia đình của anh, đứa bé đó cần một gia đình trọn vẹn mà.

Sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, cô đứng trước cửa sổ cho đến sáng ngày hôm sau.

Cốc...cốc...cốc...

“Cô chủ, bên ngoài có người cần tìm cô tên là Luci ạ.”

Nghe thấy cái tên Luci cô cứng đờ, ánh mắt ngập tràn đau khổ, cô chỉnh sửa lại quần áo, bôi một ít phấn lên che đi đôi mắt thâm quầng của mình. Cô bước ra khỏi phòng ngủ, trước mắt cô là một cô gái thanh tú, nước da trắng, đôi mắt màu xanh có vẻ như là con lai.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Giọng cô khàn khàn vang lên, cô xuônhs tới gần chỗ cô ta, chỗ hai người đang đứng là cầu thang tầng một. Cô gái này nhìn có vẻ là người tốt, nên cô liền kêu người làm trong nhà đi ra hết.

“Mọi người đi ra ngoài đi.”

Sau khi người hầu trong nhà đi ra hết, cô gái nhìn như thiên thần hồi nãy liền biến thành ác quỷ, khuôn mặt trở nên ác độc.

“Tôi đến đây để nói cho cô biết là tôi đã cướp thành công người đàn ông của cô rồi.”

Cô ta nhìn cô rồi cười lên.

“Nhưng mà anh ta vẫn chưa triệt để chán ghét cô...”

“Rốt cuộc cô muốn cái gì từ tôi?”

Cô sợ hãi nhìn cô ta.

“Tôi muốn gì ở cô? Tôi chính là muốn cô chìm đắm vào đau khổ giống như anh trai tôi, chính cô là người đã khiến anh ấy mất mạng... anh ấy vì bị cô từ chối mà tự tử, tôi nhất định nói được là làm được.”

Ngay tại lúc này, đằng sau liền vang lên tiếng bước chân dồn dập, cô ta liền trượt chân ngã cô vì ở hơi xa cô ta nên không thể cứu kịp cô ta được.

Lãnh Thiên Hàn bước vào liền nhìn thấy Luci nằm bất động dưới sàn nhà, giữa hai chân là máu. Anh ngược lên liền nhìn thấy Di Hân khuôn mặt tái nhợt nhìn anh. Anh kêu thư kí đưa Luci vào bệnh viện, rồi sau đó khuôn mặt anh đầy sát khí bước lên cầu thang tới bên cạnh cô. Anh đứng trước mặt cô, giọng nói lạnh lẽo như tula vang lên.

“Tôi thật không ngờ cô lại là người như vậy.”

Nói xong anh không chờ cô biện minh cho mình liền giáng cho cô hai cái bạt tai.

Pắc

Pắc

Kiều Di Hân bị thương nhìn anh, giọng nói nghẹn ngào ngược lại nhìn anh.

“Anh với em là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ anh không hiểu em, em...”

Cô chưa kịp nói “yêu anh” liền nhận thêm hai cái bạt tai từ anh nữa.

“Thanh mai trúc mã? Tôi đã không còn hiểu nổi cô là con người như thế nào rồi. Cô tưởng tôi không biết chuyện cô làm hay sao, đằng sau lưng tôi thì cô làm chuyện gì đừng tưởng rằng tôi không biết. Cô biết không? Thứ tình yêu không đáng một đồng ấy tôi không cần.”

Anh xoay lưng bước xuống cầu thang, lúc anh sắp đi tới cửa thì liền ném cho cô một câu.

“Tốt nhất cô sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Nói rồi anh lạnh lùng đóng mạnh cửa một cái rầm.

Lúc tất cả mọi người làm bước vào thì trong phòng khách không còn một bóng người, vết máu trên sàn cũng biến mất một cách kì lạ.

Cô ở trong phòng khóc rồi sau đó liền xách lấy túi cầm cùng với vali bước ra khỏi phòng, trên khuôn mặt cô là một cái khẩu trang cùng với một cái kính bản to. Lúc cô bước ra khỏi phòng liền đụng trúng Hàn Triệt đang tìm cô.

“Em định đi đâu vậy?”

“Em định đi ra nước ngoài giải sầu.”

Giọng cô khàn khàn vang lên, Hàn Triệt không cảm thấy lạ, có lẽ cô bé đã khóc tới tận sáng nay.

“Sao lại đeo khẩu trang?”

“Anh biết lý do mà.”

Cô không muốn anh biết mình bị đánh, chuyện xảy ra ở phòng khách cũng chỉ có ông quản gia, Hàn và cô ta biết thôi. Còn chuyện cô bị hiểu lầm thì kệ đi, dù sao cô biết nếu cô giải thích anh cũng sẽ không tin.

“Triệt ca ca em đi sẽ hơi lâu đó, anh nhớ giữ gìn sức khỏe đó.”

“Em sẽ ổn chứ?”

“Em sẽ ổn mà.”

Hàn Triệt không nói gì, một lúc sau anh ôm cô vào lòng, anh biết cô đang rất đau khổ. Ra nước ngoài cũng là một lựa chọn hay để quên đi người kia.

“Tiểu Hân, em phải nhớ chăm sóc tốt cho bản thân đó.”

“Em biết rồi.”

Cô đẩy anh ra rồi xoay người bước xuống cầu thang, ra khỏi nhà.

Lúc sau, khi anh định xuống lầu thì anh liền nhìn thấy một cuốn sổ nhỏ dưới chân mình liền nhặt lên xem. Đó là một cuốn sổ nhỏ, có vẻ đó là một cuốn nhật kí, anh liền nhét nó vào trong túi áo tây trang màu đen của mình.

Trên đường ra khỏi biệt thự cô đụng phải bác quản gia.

“Bác Vương, chuyện này bác đừng nói cho ai biết cả, cả chuyện cháu bị cô gái kia hại nữa. Bác Vương chắc sẽ đi ra nước ngoài du lịch một thời gian, cái này là cái máy đo sức khỏe, nó sẽ thông báo tình hình sức khỏe của cháu thường xuyên, nên bác đừng lo lắng. Còn chuyện thông báo với bố mẹ thì cháu phải nhờ bác rồi, còn cả Thanh Ngọc nữa.”

“Tiểu Hân, hứa với bác cháu sẽ vẫn ổn.”

“Cháu hứa.”

Cô ôm lấy bác Vương thật chặt, một lúc sau cô cùng với tài xế Kiều gia đi tới sân bay tư nhân của Kiều gia.

15. Chương 15: Quá Khứ 2

Sáng ngày hôm sau, ông Vương tới tập đoàn Lãnh thị. Tới đó ông hoàn toàn không cần được sự cho phép của tiếp tân mà đã tự ý bước vào thang máy dành cho chủ tịch, mà cũng không có ai ngăn cản ông.

Cộc cộc..

“Vào đi.” Tiếng nói lạnh lẽo vọng từ căn phòng ra.

Ông Vương bình tĩnh bước vào phòng làm việc của anh, mặt không cảm xúc.

“Thiên Hàn, ta muốn đưa cho con cái này.”

Thiên Hàn nhiều mày lại nhìn ông.

“Cô ta nhờ bác đưa cho cháu.”

Thiên Hàn liếc nhìn USB và chìa khóa được đặt trên bàn anh.

Bác Vương cười mỉa, giọng lạnh hơn trước nhiều.

“Nếu nó tự đưa cho ta cái này thì ta đã không cần phí sức ngồi phá máy tính của nó hơn nửa ngày. Cháu cũng biết ta là hacker giỏi nhất thế giới mà cần nửa ngày để phá thì tới mức nào rồi đó. Trong cái USB này là điều mà ta muốn nói với cháu, tuy ta đã hứa với con bé không nói chuyện này với ai, nhưng ta lại muốn thất hứa lần này.”

Ông Vương liếc nhìn đứa con trai mà em gái mình sinh ra mà chỉ biết lắc đầu. Sau đó ông xoay người rời đi, trước lúc đi ông còn nói với anh mấy câu.

“Tận cùng của sự tức giận cùng với thất vọng không phải là khóc, nháo hay là đến đây cho cháu một cái tát mà đó chính là sự im lặng, thờ ơ như không quan tâm. Bởi đó chính là sự trả thù xấu xa nhất của một con người cần được người khác bảo vệ. Họ quá yếu lòng để dùng cách tàn nhẫn nhất để trả thù. Ta không biết con bé là vì yêu cháu hay là vì quá đau khổ mà lựa chọn rời đi. A Hàn, ta mong cháu sẽ không hối hận với chuyện mình đã làm.”

Anh nhìn theo bóng lưng già nua của Ông Vương, rồi lại nhìn cái USB trên bàn. Anh cầm USB lên rồi cắm vào máy tính, trên màn hình liền lập tức xuất hiện hình ảnh hai cô gái đang ngồi bên cạnh cầu thang, anh nhìn từng hành động qua máy tính của hai cô gái mà mày anh càng nhăn lại. Tìm thất lại, rốt cuộc anh đang làm gì đây? Thật anh đã sai rồi, tại sao lại ngốc đến như vậy chứ, vì cô ta mà giáng cho cô bốn cái tát? Anh hối hận rồi, nhưng mà có phải muộn rồi không? Cô đã đi rồi mà, có lẽ cô sẽ không bao giờ trở lại nữa.

16. Chương 16

Lan gió lạnh nhẹ nhàng lướt qua má anh, khiến anh tỉnh lại từ trong kí ức. Lãnh Thiên Hàn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra. Hai cánh tay đang ôm eo cô tăng thêm lực, anh giống như là muốn khảm cô hòa làm một với cơ thể mình vậy.

Kiều Di Hân nhú mày liễu xinh đẹp, giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Hàn,... tôi mệt rồi, không muốn chơi trò chơi này nữa.”

“Là anh sai, Hân nhi, tất cả đều là anh sai, xin lỗi vì nhận ra yêu em quá muộn. Hân nhi, anh yêu em...” Giọng anh khàn khàn, hơi run run từ trên đỉnh đầu cô vang lên.

“Hàn, nếu là tôi của tám năm trước nếu nghe được ba chữ này có lẽ tôi sẽ cảm động đến rơi nước mắt, sẽ không quan tâm đến những tổn thương mà anh gây ra cho tôi. Nhưng bây giờ khác rồi, tôi đã không còn là cô bé ngốc nghếch, si mê anh đến điên dại của ngày xưa nữa rồi, tôi... cũng đã buông bỏ được tình yêu rẻ mạt này rồi.” Giọng nói của cô cùng với ánh mắt ấy mang chút gì đó sự tổn thương đến tột cùng.

“Tình yêu rẻ mạt?... em dám nói tình yêu của tôi rất rẻ mạt sao.” Anh tức giận gầm lên với cô, anh không hề nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nỗi buồn của cô.

Lãnh Thiên Hàn thấy cô im lặng, mặt vô cảm nhìn anh, anh liền không nhịn được mà cúi xuống hôn môi cô. Cô phản kháng nhưng vô ích, anh ôm lấy cô kéo cô lên giường, anh bắt đầu cởi quần áo của hai người. Cô chưa kịp lên tiếng phản kháng thì anh đã chặn lại miệng cô bằng nụ hôn bá đạo.

Bên ngoài ánh trăng thẹn thùng trốn sau đám mây, bên ngoài lá vẫn cứ thổi vi vu. Bên trong phòng là một cảnh xuân sắc, khiến người người thẹn thùng.

N

hững tia nắng sớm mai chiếu vào căn phòng có hai thân thể đang quấn quýt lấy nhau.

Di Hân động dậy mí mắt, đôi mắt xinh đẹp lười biếng mở ra.

Cô ngẩng nhìn gương mặt người đàn ông đang nằm cạnh mình, nhìn anh ngủ say như chết, cô chỉ biết cười khổ. Đôi mắt buồn nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt, giọng nói nhẹ nhàng mang chút bi thương vang lên chỉ đủ cho cô và người đang ngủ say kia nghe thấy.

“Hàn,... anh còn muốn gì đây?... tìm em anh cũng đã cướp, ngay đến cả thân thể của em anh cũng lấy đi mất rồi. À... haha... hay là anh còn muốn khiến em đau khổ thêm, vì... em đã khiến anh mất con. Hàn... anh biết không... tám năm qua em đã tự lừa dối mình... cố kìm nén nỗi đau trong tim, kìm nén tình yêu này... em tưởng em đã làm được... nhưng em đã nhầm... tám năm trước hay tám năm sau em... vẫn yêu anh. Hàn... khi em nghe anh nói anh yêu em, em vui lắm, em đã mềm lòng muốn bên anh nhưng mà làm sao em tin lời nói của anh đây... em sợ mình tổn thương... cũng sợ đó chỉ là lời nói dối.”

Cô ngẩng mắt đặt môi mình lên môi anh, nước mắt đã chảy ra từ lúc nào cô cũng không biết. Những lời này, đều là những lời nói trong lòng cô, bây giờ anh đang ngủ nên cô mới dám nói. Khi môi hai người chuẩn bị tách ra thì liền có một cái lưỡi luồn vào trong khoang miệng của cô, đôi tay rắn chắc của ai kia cũng đang giữ chặt lấy eo cô.

Thiên Hàn thật ra đã tỉnh dậy từ lâu rồi, lúc anh định dậy thì thấy cô mở mắt ra anh liền giả vờ ngủ. Khi nghe được những lời nói đó của cô, đã khiến tim anh đập lỡ một nhịp. Thì ra tám năm qua cô ấy vẫn còn rất yêu anh, vì anh mà cô ấy không biết đã chịu đựng bao nhiêu tổn thương.

17. Chương 17: Kết Thúc

Lãnh Thiên Hàn siết chặt thân hình bé nhỏ của cô vào trong lồng ngực, đầu anh tựa nhẹ lên vai cô.

“Hàn nhi, tám năm trước là anh mê muội, là anh đã trách lầm em. Anh luôn nghĩ là anh ghét em, không muốn nhìn thấy em, nhưng từ lúc em đi anh mới chợt nhận ra, anh rất yêu em, yêu em nhiều lắm. Anh cũng không biết bản thân bắt đầu yêu em từ khi nào, có lẽ là từ khi còn nhỏ đã bắt đầu yêu em... Hàn nhi, có lẽ... do em lúc nào cũng ở cạnh anh... cho dù anh có bạn gái... cho dù anh đi chơi với bạn gái... đều có em theo cùng. Thật ra em không hề biết... anh đã biết em ở Parri từ lâu, anh đã qua đó vô số lần... anh nhìn thấy em đi cùng với người đàn ông khác... hai người... cười đùa vui vẻ bên nhau... nhìn thấy em vào nhà hàng ăn cơm với người đàn ông khác... cùng hẳn ta vào công viên chơi... cùng hẳn ta nắm tay đi trên đường dưới lớp tuyết dày... lúc đó anh chợt nhớ tới lúc em leo đèo theo sau anh, có phải em lúc đó rất đau không... em lúc đó có phải rất cô đơn không... em lúc đó có phải đã từng muốn buông tay nhưng không được đúng không... có phải em lúc đó cũng khổ sở, cũng gắng gượng chịu đựng chỉ vì... muốn được nhìn anh một chút... muốn được bên anh một chút... muốn được anh nhìn em dù chỉ là liếc qua thôi đúng không... Hàn nhi, sau ba năm em rời khỏi đây anh mới tìm được em, anh đã qua bên đó và anh cũng đã... nếm trải được cái cảm giác yêu đơn phương một người là như thế nào rồi. Hàn nhi cho anh một cơ hội nữa được không em, chúng ta đã dày vò nhau suốt mấy năm rồi, anh muốn đền bù tất cả... anh muốn ở bên em, cho anh một cơ hội nữa nhé.”

Giọng anh nghẹn ngào vang lên khắp căn phòng, cô cũng nghe rất rõ những điều anh nói, người đàn ông đó không ai khác chính là Dean, lúc đó cậu ta còn để tóc dài cho nên bây giờ anh mới không nhận ra. Nếu như anh đã nói như vậy rồi thì cô cũng muốn thử một lần, lần cuối cùng cô bắt chấp tất cả để yêu anh. Cô nhìn anh mất đầy chân thành và thâm tình của cô.

“A Hàn đừng phá hỏng niềm tin cuối cùng mà em giành cho anh.”

“Cảm ơn em, anh yêu em, Hàn nhi.”

Sau ngày hôm đó hai người bắt đầu một tình yêu mới, hai người ở bên nhau, sống bên nhau thật hạnh phúc.

Lời tâm sự nhỏ của tác giả:

Các cậu biết không, thật ra tớ cũng đã từng có một tình yêu, tuy là tớ không biết bản thân có yêu người đó hay không? Nhưng tớ cảm thấy rất vui vẻ, lúc đó tớ đã nghĩ là cuộc sống của tớ sẽ giống như trong truyện ngôn tình, tớ sẽ là nữ chính, còn người đó là nam chính. Nhưng cho đến một ngày, tớ mới biết được sự thực, hiện thực vốn không giống trong truyện cổ tích hay trong truyện ngôn tình. Tớ không phải là nàng lọ lem đánh rơi giày của chàng hoàng tử, tớ cũng không phải nữ chính của nam chính mà tớ chỉ là nữ phụ, luôn luôn có kết cục thảm. Là vậy đó, tớ có người yêu, cứ tưởng rằng mình là người duy nhất người đó yêu, nhưng tớ đã sai rồi. Tớ chỉ là một trong số những cô gái mà anh ấy yêu thôi.

Các bạn, đây đã là phần cuối của câu chuyện rồi, cho nên tớ mới dám mạo muội tâm sự với các cậu mà thôi, tớ chỉ là muốn nói ra hết lòng mình. Tớ chỉ là muốn viết một bộ truyện đọc kết cục He, để các bạn vẫn tin là trên thế giới này vẫn còn có tình yêu chân thành.

HOÀN.

18. Chương 18: Phiên Ngoại: Paris, Thành Phố Lãng Mạn Hay Khổ Đau

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái Kiều Di Hân đã đi được ba năm rồi. Đối với ai thời gian cũng trôi qua thật nhanh, nhưng đối với Lãnh Thiên Hàn thì ba năm này cứ như ngàn năm. Bởi vì, anh đang mong nhớ một người, nhớ đến muốn điên luôn rồi.

“Chủ tịch, chúng tôi tìm thấy Kiều tiểu thư rồi.”

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Kiều tiểu thư đang ở Paris.”

Người đàn ông đang ngồi trên ghế liền ra lệnh cho người kia chuẩn bị máy bay còn mình thì lấy áo khoác mặc vào.

Ai cũng nói Paris là thành phố lãng mạn, nhưng đối với anh thì thành phố này chỉ mang cho anh khổ đau mà thôi.

Ánh mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào hai cái bóng lưng ngoài kia, đang cười đùa vui vẻ, người con trai khoác tay lên vai người con gái, mà cô gái đó cũng không đẩy ra mà lại mỉm cười vui vẻ.

Lãnh Thiên Hàn nhìn đôi trai gái ở phía xa kia mà chỉ biết cười khổ, anh cứ thế mà đi theo phía sau họ một cách thầm lặng, nhìn họ tới công viên, nhìn họ đi mua sắm, nhìn họ đi ăn và nhìn họ ôm nhau chào tạm biệt trước cửa. Anh rất muốn xông lên tách hai người kia ra nhưng anh lấy tư cách gì đây?

Mà anh cũng không biết mấy năm nay mình bị làm sao nữa, lúc nào cũng nghĩ tới cô, muốn được nhìn thấy cô, muốn được ôm lấy cô... Có lẽ là do cô yêu anh mà anh lại không ghét cô, mà cô giờ đây đã buông tay anh, đã không lưu luyến gì anh rồi.

Khi chàng trai kia đi về anh mới đi ra từ chỗ mình nấp, anh cứ thế đứng ở dưới nhà cô, cứ như một thằng điên đứng ở đó cho tới khi trời gần sáng anh mới rời đi.

Tối nay anh còn có một buổi tiệc cần tham gia nữa.

7pm, biệt thự Hoàng gia.

Bữa tiệc hôm nay là mừng sinh nhật thứ mười tám của con gái Hoàng gia. Trong bữa tiệc toàn là những người không thể đụng chạm được.

Lúc Lãnh Thiên Hàn tới, anh lại vô tình gặp được cô, Kiều Di Hân. Cô hôm nay vận một bộ đầm ôm sát eo màu trắng, nhìn rất tao nhã, có thể nói bộ đầm màu trắng của cô rất hợp với bộ vest màu trắng của anh. Cô đang nói chuyện rất say sưa với người đàn ông bên cạnh nên không để ý tới anh, mà hôm nay anh lại đeo mặt nạ nên cô mới không biết. Anh cứ đứng nhìn cô như thế cho tới khi cô đeo mặt nạ đi vào anh mới theo bước cô vào sau.

Có một chuyện anh cảm thấy kì quái, đây đâu phải là bữa tiệc hóa trang đâu mà cô phải đeo mặt nạ, những người đeo mặt nạ chỉ toàn là bên hắc đạo hoặc là một số người có địa vị lớn mới cần đeo thôi.

Lúc này trên bục liền nghe thấy giọng nói ồm ồm của một ông lão, ông lão này không ai khác, chính là người đứng đầu của Hoàng gia.

“Các vị khách quý thân mến, cảm ơn tất cả các vị đã bỏt một chút thời gian để đến dự tiệc của công ti chúng tôi. Ngày hôm nay, Hoàng gia của chúng tôi rất vinh hạnh được Chủ tịch của tập đoàn L thị đến dự và ngài ấy cũng muốn gửi cho chúng ta một bài hát nhân dịp ngày hôm nay, mời ngài.”

Sau một tràng vỗ tay từ các quan khách mọi người liền nhìn thấy một cô gái mặc một chiếc đầm trắng, dù bị mặt nạ che khuất nhưng vẫn không dấu được nét đẹp của cô.

Lãnh Thiên Hàn nhìn cô gái trước mặt mà giật mình, đây chẳng phải là Hân nhi hay sao..

Cô gái đó vừa đánh đàn vừa cất lên tiếng hát nhẹ nhàng.

”Trời đêm dần trở lạnh

Trăm hoa rơi rụng thành sương

Người nơi phương xa trông về chốn ấy

Tầm mắt thu hết cả ánh chiều

Tự nhủ không hoài niệm nhưng lại chẳng thể quên

Từng cánh hoa đào lạnh lẽo

Kiếp trước vì sao người lại buông tay

Để hôm nay biển lòng ta mờ mịt

Mà vẫn cố tỏ vẻ không đau, không bận lòng, không miễn cưỡng

Đều là giả dối

Bóng đêm lạnh lẽo càng khiến nỗi nhớ nhưng đông đầy thành sông

Hóa thành tình ái cố chấp bao vây lấy ta

Người thương vung tay kêu gọi đi qua năm tháng nhân nhạ

Hương thơm nhẹ nhàng tan vào trong nước

Ý trời lạnh lẽo khiến một thân hoa sắc phiêu bạc

Rơi xuống trần gian làm thương tổn tình ta

Vượt qua sinh kiếp nào khó bằng tình kiếp

Vết thương trong lòng, còn có vài phần oán hận từ kiếp trước
Vẫn còn vài phần oán hận từ kiếp trước
Tóc đã từng pha sương
Cũng từng vì người mà quay về chốn cũ
Năm tháng dài đằng đẳng
Sao có thể lãng phí thời gian
Cứ đi lang thang
Rồi cũng trưởng thành
Hoa đào lạnh lẽo sáng rực
Kiếp này lại càng rực rỡ
Chỉ cần một đóa nở rộ trong lòng ta
Cũng đủ để sánh đôi bên nhau ba đời ba kiếp
Nước chảy xuôi một dòng
Bóng đêm lạnh lẽo càng khiến nỗi nhớ ngưng đọng thành sông
Hóa thành tình ái cố chấp bao vây lấy ta
Người thương vung tay kêu gọi đi qua năm tháng nhàn nhạt
Hương thơm nhẹ nhàng tan vào trong nước
Ý trời lạnh lẽo khiến một thân hoa sắc phiêu bạc
Rơi xuống trần gian làm thương tổn tình ta
Vượt qua sinh kiếp nào khó bằng tình kiếp
Vết thương trong lòng, còn có vài phần oán hận từ kiếp trước
Ba đời ba kiếp cô quạnh chờ đợi bình tĩnh như giấc mộng
Năm tháng đợi chờ phút chốc lau khô dòng lệ
Nếu như hồi ức vẫn không đủ để đôi ta nhận ra nhau
Thì hãy để tình cảm lưu lạc xuống cửu trần
Mười dặm xa xăm biết khi nào còn giữ được nét xuân
Lại thấy một ngọn gió còn đọng lại dưới tán cây
Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình
Đừng để cho ân oán yêu hận đánh mất nét thanh khiết của hoa
Sinh kiếp ta nguyện lưu lạc nơi trần thế.”

Bài hát đó khiến cho cả hội trường im lặng, dường như ai cũng cảm nhận được nỗi đau qua giọng hát của cô, sau cùng vẫn là một tràng pháo tay. Cô gái đó bước xuống đài rồi đi ra ngoài, anh thấy thể liền đi theo cô, nhưng anh lại chợt hối hận với quyết định của mình, anh thấy cô đang ôm hôn với một chàng trai khác, tim anh nhói đau, giống như có hàng ngàn vết dao đang chém anh vậy.

Bây giờ anh mới hối hận với quyết định của mình, đáng lẽ anh không nên qua đây, anh nên ở trong nước là tốt rồi. Anh phải về nước thôi, đúng vậy anh phải về thôi.

19. Chương 19: Phiên Ngoại: Sau Khi Kết Hôn

Vợ ơi, hôm nay đã là ngày thứ ba em nhốt anh ở ngoài rồi đó.”

“...”

“Vợ à, anh biết sai rồi, anh hứa sẽ không đi ra ngoài uống rượu nữa, nếu anh còn uống thì em muốn nhốt anh ở ngoài bao lâu cũng được.”

Trả lời anh vẫn là một hồi im lặng.

“Vợ ơi, tha lỗi anh nha... nha vợ.”

“Lời hứa của anh chẳng đáng tin tí nào cả.”

“Em chịu nói chuyện với anh rồi...”

Anh vòng tay qua eo cô, giữ chặt cô trong ngực mình.

“Vợ... cảm ơn em đã quay trở về bên anh, lúc trước anh còn tưởng em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa kia.”

Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mái tóc cô.

“Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Hai người cứ thế mà ôm chặt lấy nhau, cứ thế sống bên nhau hạnh phúc tới già.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-tich-anh-yeu-em-nguoi-con-gai-doi-anh>